

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 30 ΙΟΥΝΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 355 ΔΡΧ. 200

Χρυσόστομος Ζακύνθου, Σταθόπουλος, Αγουρίδης επικεφαλής στα μέτωπα της ρώσικης πολιτικής

Η ΡΩΣΙΑ ΗΓΕΜΟΝΑΣ ΣΤΟ ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Όταν ξεκίνησε ο πόλεμος των ταυτοτήτων είχαμε για την ερμηνεία του φαινομένου μόνο τη γνώση του πολιτικού χαρακτήρα του στρατοπέδου που κήρυξε τον πόλεμο, δηλαδή τη ρωσόδουλη κλίκα Σημίτη - ΣΥΝ. Συνδυάσαμε τότε την γενική πολιτική της κλίκας με την τακτική της στο συγκεκριμένο ζήτημα και δεν δυσκολευτήκαμε να βρούμε το βαθύ αντιδραστικό σχέδιο που κρυβόταν πίσω από το δημοκρατικό μέτρο της μη αναγραφής του θρησκευματος στις ταυτότητες.

Το σχέδιο των ρωσόδουλων ήταν να υποτάξουν στην στρατηγική τους την εκκλησιαστική ηγεσία. Για να το πετύχουν αυτό έπρεπε να συντρίψουν την κυρίαρχη σοβινιστική ηγετική τάση, που εκφράζεται βασικά από τον Άνθιμο Αλεξανδρουπόλεως και τον Καλλίνικο Πειραιά και να καταστήσουν απόλυτα κυρίαρχο

τον πιο φιλικό τους ηγετικό παράγοντα που είναι ο Χριστόδουλος, διακηρυγμένος οπαδός αν και με κάποιες αντιστάσεις, της πολιτικής του “ορθόδοξου τόξου”.

Αυτή η γενική μας πρώτη ανάλυση όχι μόνο έχει επιβεβαιωθεί από τα ίδια τα γεγονότα αλλά χρειάζεται και να διορθωθεί

σε μερικά της σημεία όπου έχουμε υποτιμήσει το βαθμό διείσδυσης της ρώσικης διπλωματίας σε αυτό που θεωρούσαμε αρχικά σαν δημοκρατικό στρατόπεδο στη διαμάχη.

Άνθρωποι σαν τον Σταθόπουλο, το Χρυσόστομο Ζακύνθου, ή τον Σάββα Αγουρίδη δεν είναι καθόλου παρασυρμένοι φιλοευρωπαϊοί δημοκράτες όπως νομίζαμε. Ούτε τοποθετήθηκαν στην κρίση για να καούν. Ίσα ίσα είναι στον ένα ή στον άλλο βαθμό παλιοί φίλοι της πολιτικής του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού και έχουν παίξει ενεργητικό ρόλο στη διεκπεραίωσή της.

Ας τους πάρουμε έναν-έναν:

Κατ’ αρχήν ο Σταθόπουλος υπήρξε μέλος του “Παγκόσμιου Συμβουλίου Ειρήνης” (Π.Σ.Ε). Το Π.Σ.Ε είναι από τα παλιά όργανα μετωπικής εξωτερικής πολιτικής του ΚΚΣΕ και της ΚΒΓ. Από τα 1975 άρχισε να χρεωκοπεί σαν μετωπικό όργανο καθώς αποκάλυφθηκε ο πρακτόρικος, αποκλειστικά αντιδυτικός και ρωσόδουλος χαρακτήρας του. Στα 1990 έφερε την ουσιαστική έδρα του στην Ελλάδα. Πρόεδρος του έγινε ο Σ. Μαχαίρας και οργανωτικός του άξονας το ψευτοΚΚΕ.

Εκείνη την εποχή της Περεστρόικα το ΠΣΕ είχε φτάσει στο ζενίθ της ανυποληψίας του αφού και τα ηγετικά του στελέχη ο-

μολογούσαν τις “μονόπλευρα φιλοσοβιετικές θέσεις του” (Βλαδμήρ Οριόλ, αντιπρόεδρος του Π.Σ.Ε στους “Νέους Καιρούς” αρ. 15 1989).

Ο Σταθόπουλος δεν ήταν ένας πλατύς μετωπικός του Π.Σ.Ε της τελευταίας στιγμής γιατί κιόλας από τα 1983 έγινε πρόεδρος μιας ρώσικης πρωτοβουλίας με κέντρο την Ελλάδα, της “Εκκλησης της Ακρόπολης για την Ειρήνη, την Ζωή και τον Πολιτισμό”, όπου οι περισσότεροι που συμμετείχαν ήταν στελέχη του ψευτοΚΚΕ.

Μια από τις δουλειές της “Εκκλησης” ήταν να κάνει εκείνες τις γνωστές εκδηλώσεις περικλώσεως της Ακρόπολης από τους κνίτες. Ένας λοιπόν τόσο εξυπηρετικός άνθρωπος δεν θα μπορούσε να μην είναι και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του “Γενικού Συμβουλίου της Ελληνοσοβιετικής φιλίας” που συστάθηκε το Φλεβάρη του 1989 με στόχο να συντονίζει τις οργανώσεις και τάσεις που θέλουν την ελληνοσοβιετική φιλία. Πρόεδρος λοιπόν εκεί ο “δημοκράτης” Σταθόπουλος. Οι πρόεδροι σε μετωπικά ρώσικα και κνίτικα όργανα είναι πάντα άνθρωποι “ασφαλείς” πολιτικά. Πέρα από αυτά ο ιδεολογικός χαρακτήρας του Σταθόπουλου αποκάλυπτεται από την περίοπτη θέση του σε ένα όργανο στο οποίο μόνο συνειδητοί αντιδραστικοί και

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ

Οι ρωσόδουλοι έχουν μπλέξει σε πολλά διπλωματικά μέτωπα και τίποτα δεν τους πάει αρκετά όπως θέλουν και τόσο γρήγορα όσο θέλουν.

Αυτό φαίνεται στο μακεδονικό. Εδώ κατάφεραν με τα πολλά να έχουν στην εξουσία ρωσόδουλους σαν τον πρωθυπουργό Γκεοργκίεφσκι και εν πάσει περιπτώσει φίλους τους σαν τον πρόεδρο Τραϊκόφσκι.

Έχουν καταφέρει χάρη σ’ αυτούς να διεισδύσουν για τα καλά σε στρατηγικούς τομείς της μακεδονικής οικονομίας, έχουν συμφωνήσει σε μια διφορούμενη πολιτική απέναντι στο Βελιγράδι και σε μια ακόμα πιο διφορούμενη απέναντι στο

βαλκανικό σοβινισμό, όπου από τη μια συνεργάζονται μαζί του (Τζαφέρι - Νάνο) και από την άλλη συγκροτούν στρατηγικά ενάντια στον αλβανικό, τον μακεδονικό εθνικισμό σε αντιδυτική και φιλορώσικη βάση. Από την άλλη μεριά φρο-

ντίζουν να αφήνουν στην άκρη και να απομονώνουν διαρκώς την πιο προοδευτική πλευρά του αλβανικού εθνικισμού που εκφράζεται κυρίως από τον Ρουγκόβα αλλά και σ’ ένα βαθμό από τον Μπερίσα.

Αυτοί οι βρωμιάρηδες έχουν ωστόσο κολλήσει σε ένα σημείο που τους κάνει έξαλλους. Δεν μπορούν να αλλάξουν το όνομα της Δημοκρατίας της Μακεδονίας που από μόνο του έχει ελάχιστη σημασία, αλλά

έχει γίνει πια σύμβολο εθνικής ανεξαρτησίας από την ώρα που μια άλλη χώρα το αρνήθηκε όχι απλά σαν όνομα, αλλά σαν έκφραση της ύπαρξης ενός έθνους. Οι ρωσόδουλοι στην Ελλάδα είχαν ξεσηκώσει τότε τους σοβινιστές ενάντια στη Δημ. της Μακεδονίας για να εμποδίσουν την αναγνώριση αυτής της χώρας από τη Δύση, για να αναγνω-

συνέχεια στη σελ. 7

συνέχεια στη σελ. 2

Η ΡΩΣΙΑ ΗΓΕΜΟΝΑΣ ΣΤΟ ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

σοσιαλφασίστες θα μπορούσαν να συμμετέχουν στα 1988. Ο Σταθόπουλος λοιπόν ήταν μέλος της “Ελληνικής Προπαρασκευαστικής Επιτροπής για την Ιδέα Τζουτζέ” δίπλα στους ρωσόδουλους Ε. Μαχαίρα, το στρατηγό Κωνσταντίνιδη και τον αιώνιο κνίτη Πάνο Τριγάζη. Η “Ιδέα Τζουτζέ” είναι οι θεωρίες του σοσιαλφασιστικού τέρατος που λέγεται Κιν Ιλ Σούνγκ. Ο δικτάτορας της Κορέας καμάρωνε τότε για τη “Συμπαντική του Σκέψη” σα σκέψη του “μεγαλύτερου φιλόσοφου όλων των εποχών” και η ρώσικη διπλωματική μηχανή έστησε αυτή την επιτροπή με κύριο στόχο να απαιτήσει από την κυβέρνηση Παπανδρέου να σπάσει τον διπλωματικό αποκλεισμό της Β. Κορέας.

Αλλά ο Σταθόπουλος δεν ήταν και ένας άνθρωπος που τώρα τον έφερε η ζωή να συναντήσει σαν σύμμαχο τον Χρυσόστομο Ζακύνθου.

Αυτοί οι δύο είναι συνεργάτες από παλιά. Είχαν συνδιοργανώσει μια ημερίδα με θέμα “Περιβάλλον και ειρήνη” τον Απρίλη του 1988 στην Μονή Πεντέλης. Το βασικό συμπέρασμα της ημερίδας ήταν ότι για να προστατευτεί το περιβάλλον θα έπρεπε μεταξύ άλλων να απομακρυνθούν τα πυρηνικά και οι ξένες βάσεις. Ο Σταθόπουλος συνδιοργάνωνε την ημερίδα σαν Πρόεδρος της “Εκκλησίας της Ακρόπολης”. Ο Χρυσόστομος, που τότε είχε τον τίτλο του Επισκόπου Δωδώνης και ήταν ηγούμενος της Μονής Πεντέλης, ήταν ο κύριος διοργανωτής με την ιδιότητά του σαν Πρόεδρος της “Χριστιανικής Διάσκεψης Ειρήνης” στην Ελλάδα.

Η “Χριστιανική Διάσκεψη Ειρήνης” στήθηκε από τους Ρώσους γύρω στα 1958 στην Πράγα, για να επηρεάσει και να διεισδύσει στις χριστιανικές εκκλησίες παντού στον κόσμο. Στην Ελλάδα έστησε ειδικό τμήμα στα 1987 με Πρόεδρο τον ρωσόδουλο Κουμανάκο και επίσημο όνομα “Ελληνική Επιτροπή Χριστιανικής Διάσκεψης Ειρήνης” (Ε.Ε.Χ.Δ.Ε). Στην τριμελή ηγεσία του ΕΕΧΔΕ δίπλα στον Κουμανάκο ήταν ο Χρυσόστομος Ζακύνθου (τότε Δωδώνης) και το μέλος της κεντρικής “Χριστιανικής Διάσκεψης Ειρήνης” της Πράγας ο Ηλ. Φιλιππίδης.

Για την ίδρυση της ΕΕΧΔΕ έγινε σύσκεψη στις αρχές του Μάρτη του 1987 στη Μονή Πεντέλης με πρωτοβουλία του ηγουμένου της, Χρυσόστομου. Αυτός προηγούμενα εί-

χε συμμετάσχει σε συνέδριο στη Μόσχα προσκαλεσμένος από τη Σοβιετική κυβέρνηση η οποία και το είχε οργανώσει μαζί με τη Ρώσικη εκκλησία. (Σύμφωνα με τον δημοσιογράφο Παύλο Αναστασιάδη που από το σημαντικό βιβλίο του “Χορεύοντας με τις Αρκούδες” έχουμε πάρει τα βασικά στοιχεία αυτού του άρθρου, ο Χρυσόστομος πήγαινε κάθε χρόνο στην ΕΣΣΔ από το 1979!). Στη σύσκεψη της Πεντέλης πήραν μέρος και τα τρία “ειρηνιστικά” κινήματα ΕΕΔΥΕ, ΚΕΑΔΕΑ και ΑΚΕ.

Από τη σύσκεψη βγήκε το τριμελές προεδρείο από τους Κουμανάκο, Χρυσόστομο και... Σάββα Αγουρίδη!, ο οποίος έγινε μάλιστα και Πρόεδρος (!) της γνωστής ρωσόφιλης “Ελληνικής Επιτροπής για την Ευρωπαϊκή Ασφάλεια και Συνεργασία”. Στην 7μελή Διοικούσα Επιτροπή (πλην δηλαδή των 3 του προεδρείου) συμμετείχε και ο γνωστός θεολόγος παπάς Γ. Μεταλληνός. Αργότερα Πρόεδρος της Ελληνικής Επιτροπής της Χ.Δ.Ε έγινε ο ίδιος ο Χρυσόστομος Δωδώνης.

Λίγο πριν από αυτή τη σύσκεψη το Φεβρουάριο του 1987 είχαν επισκεφτεί τη Μόσχα και είχαν πάρει μέρος στο Διεθνές Φόρουμ για την Ειρήνη που είχε οργανώσει η Ρώσικη κυβέρνηση και η ρώσικη εκκλησία, ο Χρυσόστομος και, ποιος άλλος, ο Χριστόδουλος, τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος! Έτσι εξηγείται γιατί πριν 10 χρόνια ο Χριστόδουλος είχε γράψει άρθρο υπέρ του χωρισμού της Εκκλησίας από το κράτος. Αυτή η γραμμή είναι η ρώσικη γραμμή που σημαίνει όμως στην πραγματικότητα, απλά υποταγή της εκκλησία στην κυβερνητική εξουσία χωρίς καμία αυτοτέλεια.

Μετά από αυτές τις επιτυχίες του '87 οι Ρώσοι στείλανε στην Ελλάδα Σοβιετικούς αξιωματούχους εκπροσώπους της πολιτικής και εκκλησιαστικής ηγεσίας που μίλησαν σε εκδήλωση του “Ελληνοσοβιετικού Συνδέσμου” τον Μάρτη του 1988 στην οποία Έλληνες ομιλητές ήταν οι Χρυσόστομος και Σάββας Αγουρίδης εκ μέρους της “Χ.Δ.Ε”. Το θέμα της εκδήλωσης ήταν βασικά το...μη ασυμβίβαστο του μαρξισμού και της ορθοδοξίας.

Ο πυρετός αυτός μετά το '87 έχει να κάνει με τη δύναμη που έχει η περεστρόικα να διεισδύσει μέσα στη Δύση σπάζοντας τα φράγματα του κλασικού αντικομμουνισμού.

Ωστόσο τον Ιούνιο και Ιούλιο του 1988 η ρώσικη διείσδυση διαπιστώνει τα όριά της.

Η Εκκλησία της Ελλάδας με

επικεφαλής τον Σεραφείμ δεν στέλνει ούτε καν χαμηλή αντιπροσωπεία στις εκδηλώσεις για τα 1000 χρόνια της ρώσικης ορθοδοξίας παρά τις επίμονες ρώσικες προσκλήσεις, συμπαρατασόμενη με το Φανάρι και αντιδρώντας μαζί του στην επίθεση διείσδυσης της ρώσικης εκκλησίας στην δυτική ορθοδοξία.

Μοναδική εξαίρεση σ' αυτή την αντίδραση ήταν ο Χρυσόστομος που με πολυδάπανες διαφημίσεις, μεγάλες αφίσες και ειδικά πολύχρωμα φυλλάδια μήπε επικεφαλής διοργάνωσης δωδεκαήμερων εκδρομών στην ΕΣΣΔ!

Ο τρίτος της ρώσικης παρέας, ο καθηγητής Σάββας Αγουρίδης, δεν παίζει εκείνη τη στιγμή ένα ρόλο πρώτης γραμμής, όπως ο Σταθόπουλος ή, ακόμα περισσότερο ο Χρυσόστομος Ζακύνθου, και γι αυτό δεν είναι τόσο γνωστός στο πλατύ κοινό. Όμως η φυσιογνωμία του περιβάλλεται από τεράστιο κύρος στους προοδευτικούς κύκλους μέσα κι έξω από την εκκλησία που θέλουν το διαχωρισμό της εκκλησίας από το κράτος. Ο Αγουρίδης είναι διαπρύσιος κήρυκας αυτού του διαχωρισμού και τώρα πρωτοστατεί στην υπόθεση των ταυτοτήτων μιλώντας με έναν φαινομενικά αθώο θαυμασμό γι αυτόν τον “συγκινητικό μέχρι δακρύων μικρόσωμο Σημίτη που είχε το σθένος να υψώσει το ανάστημά του στην εκκλησία” (σε τηλεοπτική εκπομπή πρόσφατα).

Αυτός λοιπόν ο Αγουρίδης ήταν όχι ένα τυχαίο μετωπικό μέλος αλλά, όπως γράψαμε παραπάνω, “Πρόεδρος της Ελληνικής Επιτροπής για την Ευρωπαϊκή Ασφάλεια και Συνεργασία” του γνωστού εργαλείου της ρώσικης διπλωματίας που απέβλεπε βασικά στον πυρηνικό αφοπλισμό της Δύσης.

Ήταν επίσης μέλος του Παγκόσμιου Συμβουλίου Ειρήνης και μάλιστα ως και τη στιγμή που αυτό κάτω από τις συνθήκες της περεστρόικα βρισκόταν σε κατάσταση αποσύνθεσης και μετακινούσε την έδρα του στην Ελλάδα (Συνέδριο Αθήνας του 1990). Τέλος και για να αποδειχθεί ο βαθμός ένταξής του σ' αυτά τα σκοτεινά όργανα-σφραγίδες του σοσιαλιμπεριαλισμού ο Αγουρίδης συμμετείχε και στην 24 μελή γραμματεία της ΕΕΔΥΕ (Ελληνική Επιτροπή για τη Διεθνή Ύφεση και Ειρήνη).

Τα παραπάνω στοιχεία αφορούν στην πολιτική φυσιογνωμία βασικών στελεχών του στρατοπέδου Σημίτη στον πόλεμο των ταυτοτήτων. Όμως υπάρχουν και νέα στοιχεία που έρχονται από την ίδια την εξέλιξη

της μάχης.

Είναι φανερό πια η θέση της ρώσικης εκκλησίας και του αρχηγού της Αλέξιου που βγήκε στη διάρκεια της επίσκεψης του Στεφανόπουλου και πάνω στην παρότρυνση της σύγκρουσης να δηλώσει ότι είναι υπέρ του χωρισμού εκκλησίας κράτους, όπως τάχα είναι χωρισμένη η ρώσικη εκκλησία από το κράτος. Πραγματικά αυτός ακριβώς είναι ο χωρισμός που εννοεί η κλίκα Σημίτη. Δηλαδή μια εκκλησία δουλική υπηρέτρια της κρατικής πολιτικής με αρχηγό της ένα στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών, όπως είναι ο Αλέξιος. Αυτός βέβαια δεν είναι χωρισμός δυτικού δημοκρατικού τύπου, αλλά σφιχταγκάλισμα ανατολικού τύπου, όπου ο κλήρος πάντα υπηρετεί ασυζητητί τον αυτοκράτορα που στο βάθος, ή και ανοιχτά, είναι και ο αρχηγός της εκκλησίας.

Αυτή η στάση του Αλέξιου είναι που προφανώς οδήγησε την ελληνική Εκκλησία στο να αναβάλει τις εκδηλώσεις για το Ιωβηλαίο στις οποίες είχε προσκληθεί και η ρώσικη εκκλησία, που στην παρουσία της στήριζε την πολιτική της επίδειξη ισχύος απέναντι στον Σημίτη η σοβινιστική ομάδα.

Σύμφωνα με δημοσίευμα του “Επενδυτή” στις 25 Ιούνη οι εκκλησιαστικοί κύκλοι της Μόσχας επεσήμαναν ότι το “Πατριαρχείο της Μόσχας είναι απρόθυμο να λάβει θέση στο επίμαχο ζήτημα λόγω των άριστων σχέσεων που διατηρεί και με την ελληνική κυβέρνηση της οποίας όλοι σχεδόν οι υπουργοί που επισκέφθηκαν τη Μόσχα τα τελευταία χρόνια ζητούν να δουν τον Πατριάρχη”.

Το βασικό όμως στοιχείο στο δημοσίευμα του “Επενδυτή” με το οποίο κλείνει το άρθρο είναι το εξής: “Στη Μόσχα θεωρούν ότι υπάρχει μια ομάδα “ρωσοφάγων” περί τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών ενώ στην Αθήνα δεν βλέπουν με καθόλου καλό μάτι τις προνομιακές σχέσεις της Μόσχας με τον Ζακύνθου”.

Με λίγα λόγια η αντίθεση της Μόσχας στην ελληνική εκκλησία και η παρουσία της στη μάχη υπέρ του Σημίτη έχει αρχίσει να βγαίνει στην επιφάνεια.

Οι Ρώσοι και τα τσιράκια τους στην Ελλάδα δεν θα ήθελαν με τίποτα αυτή η σύγκρουση να γίνει φανερή και για τους αμύητους γιατί κάτι τέτοιο θα έβαζε σε κίνδυνο όλη τη ρώσικη στρατηγική. Αυτός είναι ο λόγος φαίνεται που μετά την συγκέντρωση της Αθήνας ο Χριστόδουλος έχει σχεδόν εξαφανιστεί έχει αφήσει σαν εκπρόσωπο της Συνό-

δου μόνο του τον Καλλίνικο να ρίχνει τη “σκληρή γραμμή” και έτσι την αποδυναμώνει ενώ ο ίδιος κατασκευάζει διαρκώς διαύλους με το ανήσυχο πια σημαντικό στρατόπεδο, όπως ήταν αυτή η τάχα προσωπική συνάντηση με τον Ευθυμίου και τον Αβραμόπουλο. Αυτή η συνάντηση ήταν στο βάθος έμμεση συνάντηση με τον Σημίτη και τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο (άνθρωπος του δεύτερου είναι ο Αβραμόπουλος) και ουσιαστικά άδειαζε την Σύνοδο που είχε αποκλείσει συνάντηση του Χριστόδουλου με τον Ευθυμίου όσο δεν προσκαλούσε ο Σημίτης το Χριστόδουλο σε συνομιλίες και μάλιστα “μόνο για το θέμα των ταυτοτήτων”.

Η κλίκα του Χριστόδουλου δεν θα αφήσει ποτέ τους σοβινιστές να περάσουν στην επίθεση και να εκθέσουν τη Μόσχα. Γι' αυτό ανέβαλε τους γιορτασμούς, γι' αυτό υποβίβασε και καθυστέρησε όσο μπορούσε το θέμα των υπογραφών, γι' αυτό προωθεί το θέμα του γενικού “διαλόγου” και όχι ειδικά για τις ταυτότητες. Αντίθετα οι σοβινιστές έχοντας μαζί τους το πιο πλατύ κινητοποιήσιμο κοινό όλων των εποχών και τα γκάλοπ, θέλουν τώρα να ένα νικηφόρο ξεκαθάρισμα.

συνέχεια στη σελ. 4

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 300/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

Η ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΜΠΑΚΟΥΡΗ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟ 2004

Αλλη μια μάχη για το ποιος θα έχει το πάνω χέρι σε άλλη τη διαδικασία των ολυμπιακών αγώνων έφτασε στο τέλος της και όπως σχεδόν πάντα συμβαίνει σε αυτή τη χώρα, το ρωσόδουλο καθεστώς για άλλη μια φορά προώθησε τις θέσεις του. Για άλλη μια φορά επαναλήφθηκε αυτό που για χρόνια τώρα γίνεται στην ελληνική πολιτική σκηνή. Οι ρωσόδουλοι σκοτώνουν πάντα τα δύματά τους όχι απευθείας οι ίδιοι, αλλά συνήδως χρησιμοποιώντας τα επόμενα δύματα τους. Ο Μπακούρης, διευθύνων σύμβουλος του "Αθήνα 2004", ήταν αυτή τη φορά ο στόχος και το δύμα αυτού του ανελέητου πόλεμου. Θύτης η γενικά γνωστή σαν δυτικόφιλη και με δεσμούς με το Πατριαρχείο Αγγελοπούλου. Ηδικός αυτοργός το ρωσόδουλο καθεστώς με επικεφαλής τον ίδιο το Σημίτη, που έχει και την άμεση ευθύνη των ολυμπιακών αγώνων, σαν επικεφαλής της διυπουργικής Επιτροπής.

Ο Μπακούρης ακολούθησε τον ίδιο δρόμο που αναγκάστηκε να πάρει και ο Στρατήγης, πνιγμένος μέσα σε ένα καθεστώς σήψης και διαφθοράς που το ρωσόδουλο καθεστώς είχε δημιουργήσει μέσα στον "Αθήνα 2004", με τις καθυστερήσεις στην προώθηση των έργων και με την όξυνση των εσωτερικών αντιθέσεων μέσα σε αυτόν. Όμως οι άνθρωποι του καθεστώτος που ήταν από την αρχή στην επιτροπή διεκδίκησης, φρόντισαν να φύγουν νωρίς για να μείνουν άφθαρτοι και να μπορέσουν έτσι αργότερα, και όταν οι συνθήκες θα είναι οι κατάλληλες, να επανέλθουν. Όταν η κάθαρση δηλαδή στον "2004" θα είχε προχωρήσει αρκετά. Είναι χαρακτηριστικό ότι τα δύο από τα πέντε σημερινά μέλη της 5μελούς εκτελεστικής γραμματείας (ο Συναδινός και Λιάσκας) ήταν στην επιτροπή διεκδίκησης και κάποια στιγμή κατέβηκαν από το τρένο για να επανέλθουν σήμερα μετά "βαΐων και κλάδων" σαν αυτοί που θα βγάλουν τον "2004" από το τέλμα και την εσωτερική του κρίση. Όμως αυτοί ήρθαν κυρίως σαν αποτέλεσμα της μεγάλης εσωτερικής εκκαθάρισης των πιο δυτικόφιλων αστών στο εσωτερικό του "Αθήνα 2004".

Οι σαρωτικές αλλαγές που έγιναν με αφορμή, υποτίθεται, την κακή κατάσταση στο εσωτερικό του "2004", που όμως τα δημιούργησε το ίδιο το ρωσόδουλο καθεστώς, και κάτω από την πίεση της ΔΟΕ, που έβλεπε τα έργα να καθυστερούν επικίνδυνα, έφεραν επικεφαλής του "2004" σαν μέλη της πενταμελούς επιτροπής που έχει πλέον την ευθύνη, ανθρώπους κυρίως του Κόκκαλη, αλλά και του Λάτση και του Λαμπράκη. Αυτό το μέτωπο που εκφράζεται ποικιλοτρόπως και στην υπόλοιπη πολιτική και οικονομική ζωή της χώρας δεν θα μπορούσε να μην εκφραζόταν και εδώ. Δεν θα μπορούσε να λείπει ο Κόκκαλης και η Ρωσία από τους ολυμπιακούς. Ας τους δούμε.

"Ο βίος και η πολιτεία, τουλάχιστον,

έχει συνεργαστεί με αρκετές κατασκευαστικές και πρόσφατα, με τον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας, για μελέτες του Ολυμπιακού Χωριού (Ελευθεροτυπία, 26-6).

Ο έτερος της παρέας:

"ο κ. Σπύρος Καπράλος, 45, διευθύνων σύμβουλος σήμερα της EFG Balkan Investments, θυγατρικής εταιρείας του Τραπεζικού Ομίλου Λάτση (στο ίδιο).

Και ο τρίτος, γνωστός και μη εξαιρετέος Κ. Λιάσκας, πρόεδρος του ΤΕΕ για χρόνια: "Ξεκίνησε την πολιτική του διαδρομή από το ΚΚΕ, πέρασε στο Συνασπισμό και τώρα δεν είναι πουθενά, παρά μόνο τεχνικός σύμβουλος του εκδότη Χρήστου Λαμπράκη στο Μέγαρο Μουσικής (στο ίδιο). Ο Λιάσκας είναι πάντα ένας συνεπής ρωσόφιλος.

Γιατί αποπέμφθηκε ο Μπακούρης; Μα ακριβώς γιατί ήρθε σε αντίθεση με το ρωσόδουλο καθεστώς επειδή νόμιζε ότι μπορούσε να κάνει μια Ολυμπιάδα στα αστικά-τεχνοκρατικά πρότυπα όντας ο ίδιος δυτικόφιλος. Όμως, όπως και στα μεγάλα έργα έτσι και εδώ, έπρεπε το ρωσόδουλο καθεστώς να επιβάλλει τους δικούς του ανθρώπους και τα δικά του οικονομικά συμφέροντα, ανεξάρτητα από τους όποιους κανόνες της αγοράς που έχουν σχέση με τα κατασκευαστικά έργα, με αναθέσεις, διαγωνισμούς κλπ. Για να γίνει αυτό θα έπρεπε το καθεστώς να έρθει σε σύγκρουση με τον Μπακούρη. Όμως τον Μπακούρη τον ήθελε η ΔΟΕ. Έτσι η πρώτη κόντρα σε αυτόν, από την εποχή ακόμη του Στρατήγη ήταν από τον Βερελή (υφυπουργό ΠΕΧΩΔΕ τότε) για τα έργα που έχουν να κάνουν με τα ποιος θα είχε την ευθύνη για τα ολυμπιακά έργα. Για το ποιος δηλαδή θα μοίραζε τον πακτωλό των δις για την κατασκευή τους αποκτώντας έτσι μια τεράστια εξουσία. Όμως "Το έδαφος για την απομάκρυνσή του είχε καλλιεργήσει πρώτος ο Χρήστος Βερελής, από την εποχή της προεδρίας του Σ. Στρατήγη. Η διαμάχη τους (έφθασε μέχρι τον πρωθυπουργό) αφορούσε στο ποιος θα αναλάμβανε να κατασκευάσει τα μεγάλα ολυμπιακά έργα. Η διένεξή τους κράτησε δύο και πλέον χρόνια. Ώσπου ο ίδιος ο Κ. Σημίτης αποφάσισε να μοιράσει τη δουλειά στους αρμόδιους φορείς και στα υπουργεία" (Ελευθεροτυπία, 23-6). Ο Σημίτης λοιπόν άφησε τον "2004" να σέρνεται μέσα σε μια σειρά τέτοιων αντιθέσεων όπου τίποτα δεν προχωρούσε, για να μπορέσει κάτω από την πίεση του χρόνου αλλά και χρησιμοποιώντας τα φιλικά του ΜΜΕ να κάνει τις αλλαγές του προς όφελος του ρωσόδουλου μπλοκ. Όπως είναι γνωστό τα έργα που έχουν σχέ-

ση με την ολυμπιάδα σιγά-σιγά δίνονται στο Λαλιώτη, ξεκινώντας από τα λεγόμενα πέντε "ορφανά" έργα. Αξίζει εδώ να παραθέσουμε την άποψη, για το εσωτερικό καθεστώς του "2004" του άλλου μεγάλου εκκαθαρισμένου από τον "2004" Σ. Στρατήγη, ο οποίος έστω και καθυστερημένα έριξε μερικές βολές στο ρωσόδουλο τέρας. "...στο Διοικητικό Συμβούλιο (σσ. εννοεί του 2004) παρεισέφρησαν γρήγορα απόψεις λειτουργίας της Ο.Ε., με πρότυπα δημόσιας επιχείρησης, εκπροσωπήθηκαν συμφέροντα κρατικών ή και κρατικοδίαιτων επιχειρήσεων και κοινωνικών ομάδων, με την παράλληλη συνδρομή μερίδας του τύπου με σκοπό την αποδυνάμωση και στόχο την αντικατάσταση του διευθύνοντος συμβούλου. Επίσης προκλήθηκαν σκόπιμα καθυστερήσεις για να εξαντληθούν χρονικά περιθώρια και να βρεθεί η εταιρεία εκτός του προγραμματισμού της. Η προσπάθεια που έγινε τις αρχές του 1999 να θεσμοθετηθεί μια Εκτελεστική Επιτροπή από μέλη του ΔΣ για την επιτάχυνση της δουλειάς, προσέκρουσε στη σθεναρή αντίδραση μελών του ΔΣ. αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν... ότι από πρόεδρος της ΔΣ μιας Ανώνυμης Εταιρείας κατάντησα διοικητής μιας αποδυναμωμένης ΔΕΚΟ..." (Καθημερινή, 2-6). Το επόμενο ζήτημα ήταν ο αρχιτεκτονικός διαγωνισμός για το Ολυμπιακό χωριό. Αυτός ξεσήκωσε μια θύελλα διαμαρτυριών με πρώτο και καλύτερο τον πρόεδρο του ΤΕΕ Κ. Λιάσκα: "Την άμεση και έντονη αντίδραση του προέδρου του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας, Κώστα Λιάσκα, προκάλεσε το γεγονός της πρόσκλησης εκδήλωσης ενδιαφέροντος για την πρόσληψη συμβούλου υπηρεσιών, σχετικό με τη διεξαγωγή Αρχιτεκτονικού Διαγωνισμού για το Ολυμπιακό Χωριό, με την κλειστή διαδικασία της Οδηγίας 92/50 ΕΟΚ. Ο Κ. Λιάσκας, με επιστολή του προς τον Διευθύνοντα Σύμβουλο της Οργανωτικής Επιτροπής Ολυμπιακών Αγώνων Αθήνα 2004 Α.Ε., Κ. Μπακούρη, επισημαίνει ότι η διαδικασία που επιλέχθηκε, καθώς και ο χρόνος - που είναι περίοδος διακοπών - αντικειμενικά δεν προσφέρεται για ευρεία ενημέρωση και συμμετοχή των ενδιαφερομένων, με ενδεχόμενο να υπάρξουν συνοπτικές και αδιαφανείς διαδικασίες, με ό,τι αυτό συνεπάγεται..." (Δελτίο ΤΕΕ, 2062, 2-8-99). Τελικά μέσα σε ένα κλίμα έντονης αντιπαράθεσης με το Μπακούρη από τη μια και το καθεστώς από την άλλη, ο διαγωνισμός για το Ολυμπιακό χωριό ακυρώνεται το Δεκέμβριο του 1999 για να ακολουθήσει νέος γύρος αντιπαράθεσης με αφορμή το νέο διαγωνισμό, όπου

πάλι το καθεστώς ήθελε το πάνω χέρι. "Διένεξη παρουσιάστηκε μεταξύ του "Αθήνα 2004" και του ΟΕΚ για το ποιος θα συντάξει τα τεύχη δημοπράτησης. Τελικά η διυπουργική επιτροπή (Παπαζώη, Βερελής, Πάχτας, Φούρας) διευκρίνησε ότι ο ΟΕΚ είναι αρμόδιος και ζήτησε από τον "Αθήνα 2004" να ανακαλέσει σχετική απόφασή του για τα τεύχη δημοπράτησης. (Ελευθεροτυπία, 16-12-1999). Έτσι αφαιρείται και αυτό τον "2004" και δίνεται ένα ακόμη χτύπημα στον Μπακούρη. Παρόλα αυτά όμως για το διαγωνισμό που ακυρώθηκε τον περασμένο Δεκέμβριο "Τρεις ξένοι αρχιτέκτονες, που μετείχαν στην επιτροπή αξιολόγησης του πρώτου διαγωνισμού, έστειλαν επιστολή-κόλαφο προς τον Κώστα Μπακούρη, διευθύνοντα σύμβουλο της επιτροπής "Αθήνα 2004", με την οποία εκφράζουν την αντίθεσή τους με τις ακολουθούμενες διαδικασίες και δηλώνουν ότι δεν πρόκειται να συμμετέχουν στη νέα αξιολόγηση... Η επιστολή...φέρει την υπογραφή του Ολλανδού αρχιτέκτονα Χέρμαν Χαϊντεμπεργκερ, ο οποίος, όπως σημειώνει, εκφράζει τις απόψεις και των δύο άλλων ξένων αρχιτεκτόνων, του Ιταλού Τζιανκάρλο ντε Κάρλο και του Ισπανού Γ. Μπουακέτ. Και οι τρεις είναι καθηγητές. "Η διεξαγωγή ενός νέου διαγωνισμού είναι, κατά τη γνώμη μας, ακατανόητη απόφαση, η οποία μπορεί να δημιουργήσει και σοβαρά προβλήματα χρόνο", αναφέρουν στην επιστολή και προσθέτουν ότι "δεν είναι στη διάθεση του νέου διαγωνισμού", τον οποίο χαρακτηρίζουν περιττό (Ελευθεροτυπία, 23-2-2000). Προφανώς αυτοί δεν έχουν ιδέα για το καθεστώς που επικρατεί στη χώρα μας!!!

Αυτό το νοσηρό κλίμα και οι καθυστερήσεις, που προκαλούν πάντα οι άνθρωποι του ρωσόδουλου καθεστώτος, χρεώθηκε στον Μπακούρη. Ο Μπακούρης δείχνοντας μια μεγάλη έλλειψη χαρακτηριστήρα, όπως οι περισσότεροι δυτικόφιλοι αστοί σε αυτή τη χώρα, δεν τόλμησε να πει κουβέντα και να καταγγείλει αυτήν την απαράδεκτη κατάσταση.

Έτσι άλλη μια εκκαθάριση έφτασε στο τέλος της. Θα είναι η τελευταία; Νομίζουμε πως όχι. Το ρωσόδουλο καθεστώς τα θέλει όλα δικά του. Η Αγγελοπούλου είναι επιλογή του Λαλιώτη αλλά από όσα ξέρουμε δεν είναι "ρωσόδουλη". Έχει δεσμούς με τη Δύση και το πατριαρχείο, καθώς και τη ΔΟΕ. Το πιο πιθανό είναι ότι αποτελεί μια μεταβατική λύση, μέχρι την τελική κάθαρση και την ολοκληρωτική κυριαρχία του ρωσόδουλου μπλοκ στον "Αθήνα 2004".

Εύστοχες επισημάνσεις για τη 17N

Αναδημοσιεύουμε εδώ ένα απόσπασμα από ένα πολύ εύστοχο άρθρο του Τάκη Μίχα που διαβάσαμε στην *Ελευθεροτυπία*, 23 Ιούνη 2000, με τίτλο “Τρομοκρατία, Κόσοβο και Ολυμπιάδα”. Πρόκειται για το μοναδικό ίσως άρθρο του ελληνικού Τύπου που εμφανίζει όπως πρέπει τα στρατιωτικά χτυπήματα της 17N σαν αποτελέσματα των πολιτικών χτυπημάτων του κυρίαρχου πολιτικού μπλοκ:

«Πολλές φορές στην Ελλάδα καταβάλλεται προσπάθεια να υποβαθμιστεί το θέμα της ασφάλειας με επίκληση στις συνθήκες εγκληματικότητας που επικρατούν στις ΗΠΑ. Το επιχείρημα είναι κατά την άποψη μου σαθρό. Η εγκληματικότητα, ακόμα και οι τρομοκρατικές ενέργειες στις ΗΠΑ, δεν στρέφονται εναντίον συγκεκριμένων κρατών- και οπωσδήποτε όχι εναντίον ελληνικών στόχων. Αν στις ΗΠΑ είχαν γίνει από το 1975 μέχρι σήμερα 146 τρομοκρατικές επιθέσεις εναντίον ελληνικών πολιτικών και οικονομικών στόχων και αν, επιπλέον, οι αρχές των ΗΠΑ δεν είχαν συλλάβει τους ενόχους σε ούτε μία απ’ αυτές, τότε δεν είμαι σίγουρος ότι οι ελληνικές επιχειρήσεις θα έδειχναν ιδιαίτερο ενθουσιασμό να σπονσονάρουν και να παρευρεθούν σε αθλητικούς αγώνες στις ΗΠΑ. Αν δε,

επιπλέον, ένας Αμερικανός υποψήφιος για το Νόμπελ Ειρήνης – του οποίου την υποψηφιότητα υποστήριζαν όλες οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας- δήλωνε, χωρίς να υπάρξει καμία επίσημη αντίδραση, ότι: “Μισώ τους Έλληνες και οτιδήποτε ελληνικό. Ελπίζω ότι οι νέοι μας θα αρχίσουν να μισούν πραγματικά κάθε τι το ελληνικό...”, τότε είμαι σίγουρος ότι η ελληνική κυβέρνηση θα απέσυρε τη συμμετοχή της εθνικής της ομάδας από αθλητικούς αγώνες στις ΗΠΑ διαμαρτυρούμενη δικαίως για τις άθλιες ρατσιστικές αυτές δηλώσεις.

Όπως έχω υποστηρίξει και άλλες φορές, το πρόβλημα της τρομοκρατίας στην Ελλάδα δεν είναι κατά κύριο λόγο τεχνικό. Είναι κυρίως ιδεολογικό. Αφορά τις νοηματικές προσλαμβάνουσες ενός μεγάλου τμήματος της κοινής γνώμης της χώρας σε ορισμένες τρομοκρατικές ενέργειες. Αν οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης της χώρας δεν είχαν δημιουργήσει ένα υστερικό αντιδυτικό κλίμα με την εντελώς ανισόρροπη και “στρατευμένη” παρουσίαση των γεγονότων στο Κόσοβο πρόσφατα και στη Βοσνία παλιότερα, θα είχε άραγε επιλεγεί ως στόχος ο Βρετανός ταξίαρχος;»

Μια εδιμοτυπική συνάντηση...

Στις 16 Ιούνη έγιναν στη Θεσσαλονίκη τα εγκαίνια του Ιατρικού Διαβαλκανικού Κέντρου ιδιοκτησίας του έλληνα επιχειρηματία Γιώργου Αποστολόπουλου. Ο Αποστολόπουλος παίρνει μέρος στα σχέδια οικονομικής επέκτασης στα Βαλκάνια που έχει καταρτίσει το Υπουργείο Εξωτερικών με σκοπό την εξάρτηση των Βαλκανίων από τα ρώσικα οικονομικά συμφέροντα.

Στα εγκαίνια συναντήθηκαν πολλοί γνωστοί και φίλοι, η Χριστίνα Σπυράκη, τσιράκι του Λαλιώτη, ο Νίκος Κωνσταντόπουλος, ο Σπύρος Βούγιας και βέβαια η Νίκη Τζαβέλα τσιράκι του Κόκκαλη. Εκεί ήταν σε τιμητική θέση ο αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, καθώς και το στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, Γ. Πασχαλίδης, που χαρακτήρισε το ΙΔΚ “θετικό παράδειγμα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, που συμπληρώνει και εμπλουτίζει το ελληνικό δίκτυο παροχής υπηρεσιών, και ισχυροποιεί το μητροπολιτικό χαρακτήρα της Θεσσαλονίκης ως κέντρου της Ν.Α. Ευρώπης (*Ελευθεροτυπία*, 20/6). Ακόμα παρών ήταν και ο Μ. Γκορμπατσόφ (!), η Ντανιέλ Μιτεράν η οποία έβγαλε λόγο ενάντια στη δικτατορία του χρήματος και ο Πίτερ Ουστίνοφ.

Το ερώτημα είναι τι ένωσε όλους αυτούς τους ανθρώπους που δήλωναν μέχρι τώρα υπέρμαχοι της “δημόσιας υγείας”, και τι τους έκανε να χαιρετίσουν με ενθουσιασμό την ίδρυση ενός ιδιωτικού νοσοκομείου; Μα φυσικά, η πολιτική τους συγγένεια με τον “μπίζνεσμαν”. Γιατί ως γνωστόν “καλές μπίζνες, είναι οι αριστερές μπίζνες”, και αν έχουν και την αυθεντική ρώσικη σφραγίδα (δες Κόκκαλη) ακόμα καλύτερα. Στην Ελλάδα, το δικαίωμα θορυβώδους ίδρυσης ιδιωτικών επιχειρήσεων απολαμβάνει μονάχα το ρώσικο μέτωπο.

Ξαναχτυπάνε οι ναζιστές

Άλλη μία θρασύτατη επίθεση έκαναν μία ομάδα ναζιστών της “Χρ. Αυγής” αποτελούμενη από οκτώ άτομα, το Σαββάτο 17/6 στο βιβλιοπωλείο του ΣΕΚ στην Ομόνοια με στόχο την έκθεση αντιρατσιστικού βιβλίου που διοργάνωνε το βιβλιοπωλείο. Η επίθεση έγινε σε ώρα λειτουργίας με πολλούς μάρτυρες, με τους ναζιστές να κρατάνε στιλέτα, και να φωνάζουν “Είμαστε ναζί”, “Θα σας κάψουμε”, και “Ζήτω ο ναζισμός”. Οι εργαζόμενοι στο βιβλιοπωλείο άρχισαν να καλούν σε βοήθεια και οι περαστικοί και οι υπάλληλοι διπλανών καταστημάτων ανταποκρίθηκαν με αποτέλεσμα οι ναζιστές να τραπούν σε φυγή. Καμία σύλληψη δεν έχει γίνει απ’ όσο γνωρίζουμε όπως συνηθίζεται άλλωστε σε τέτοιες περιπτώσεις...

Αντιπροσωπεία της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας επισκέφθηκε το βιβλιοπωλείο του ΣΕΚ. Σε σχετική ερώτηση της Αντιναζιστικής, οι υπεύθυνοι του βιβλιοπωλείου δήλωσαν ότι η αντίδρασή τους θα εξαντληθεί στο “αντιρατσιστικό συλλαλητήριο στις 4 Ιουλίου”. Το ΣΕΚ υποβάθμισε έτσι το θέμα της ναζιστικής επίθεσης, με τον ίδιο τρόπο που υποβαθμίζει συνολικά το ζήτημα της “Χρυσής Αυγής”. Αυτή η υποβάθμιση δεν είναι τυχαία. Είναι έκφραση της κοινής πολιτικής πλατφόρμας του φαιοκόκκινου μετώπου, στην οποία εντάσσεται και η πολιτική γραμμή του ΣΕΚ.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έβγαλε ωστόσο ανακοίνωση Τύπου καταγγέλλοντας την επίθεση των ναζιστών, μέρος της οποίας δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία* (μόνο το πρώτο μέρος που αφορά το περιστατικό της επίθεσης, και όχι το δεύτερο που αφορά το αίτημα του “εκτός νόμου”). Τη δημοσιεύουμε δίπλα ολόκληρη.

Ο αληθινός προστάτης της “Χρ. Αυγής”

Από το Βήμα, (22/62000): “Με ανακοίνωσή της η ιερά Σύνοδος καταδίκασε το περιεχόμενο προκηρύξεων που ερρίφθησαν από κάποια οργάνωση ανησυχούντων χριστιανών υπό το αρκτικόλεξο ΕΕΛΕ, ενόψει του συλλαλητηρίου, τονίζοντας ότι η συγκεκριμένη οργάνωση είναι “άγνωστη στην Εκκλησία”. Παρέλειψε να καταδικάσει το περιεχόμενο των προκηρύξεων που ερρίφθησαν από τη “Χρυσή Αυγή” (Βέβαια η “Χρυσή Αυγή” δεν είναι άγνωστη οργάνωση...).

Η “Χρυσή Αυγή” είναι μία πολύ γνωστή ναζιστική οργάνωση, που χαίρει της μεγαλύτερης δυνατής ασυλίας από το καθεστώς, ιδιαίτερα από τότε που η μεγάλη προστάτιδα Παπαρρηγά δήλωσε ότι το κόμμα της είναι ανοι-

χτό για “τα παιδιά με τους αγκυλωτούς σταυρούς”. Τα “παιδιά” τα αγαπάει βέβαια και ο Χριστόδουλος... Μπορεί να είναι λίγο “άτακτα”, και να κάνουν διάφορες “σκανδαλιές” όπως να γράφουν αντισημιτικά συνθήματα σε εβραϊκά νεκροταφεία, να σπάνε βιβλιοπωλεία που κάνουν αντιρατσιστικές εκθέσεις και να απειλούν με στιλέτα (πρόσφατη επίθεση στο βιβλιοπωλείο του ΣΕΚ στην Ομόνοια), αλλά στο βάθος τους έχουν το φαιοκόκκινο και αυτό είναι αρκετό για να τους συγχωρεθούν όλες οι αμαρτίες...

Αυτή η ασυλία δεν θα κρατήσει για πάντα, γιατί οι αληθινοί δημοκράτες και ο λαός ούτε έχουν δώσει, ούτε πρόκειται να δώσουν ποτέ συγχωροχάρτι στο ναζισμό.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ

της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας που δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία*, στις 27/6/2000
Μετά τις επιθέσεις στα εβραϊκά νεκροταφεία στη Θεσσαλονίκη και στη Νίκαια, μία ομάδα ναζιστών της Χρ. Αυγής επιτέθηκαν στο βιβλιοπωλείο του ΣΕΚ στην Ομόνοια μέσα στο φως της μέρας και σε ώρα λειτουργίας.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλεί για άλλη μία φορά τον πρωθυπουργό και την κυβέρνηση να θέσουν εκτός νόμου την ανοιχτά ναζιστική οργάνωση “Χρ. Αυγή”. Οι ευθύνες τους για τη βία των ναζιστών είναι βαρύτερες όσο επιτρέπουν τη νόμιμη λειτουργία τους.

Η ΡΩΣΙΑ ΗΓΕΜΟΝΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 2

Όμως τέτοια πράγματα δεν γίνονται με πέντε κόμματα με ρώσικη ηγεσία και με μια δημοκρατική διανομή που θα έπρεπε να ζητήσει από την πρώτη στιγμή –προκειμένου να ακολουθήσει την κυβέρνηση Σημίτη– ένα πράγμα: Να ανακοινώσει ότι κόβει κάθε πολιτική διπλωματική σχέση με την Ορθοδοξία. Αλλά τι να κόψει αυτή η κυβέρνηση που εγκαινίασε τις πιο θερμές σχέσεις με τη ρώσικη εκκλησία, έκανε το Άγιο Όρος

κέντρο διπλωματικών επισκέψεων, και τον Χριστόδουλο βοηθό υπουργού Εξωτερικών.

Για έναν τίμιο δημοκράτη είναι σ’ αυτή την κυβέρνηση, και όχι στους Καλλίνικους, που θα πρέπει να συγκεντρωθούν τα πιο έντονα πυρά. Αυτή η κυβέρνηση είναι το κέντρο, όχι μόνο της πολιτικής, αλλά και της θρησκευτικής και εκκλησιαστικής αντίδρασης. Δεν είναι τυχαίο που ακόμα και τώρα η κλίκα Σημίτη αποφεύγει να καταδικάσει κύρια τον Χριστόδουλο, και συγκεντρώνει τα πυρά της στους “αδιάλλακτους” που είναι γύρω του.

Η ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ:
<http://www.compulink.gr/antinazi>
NEO E-MAIL : antinazi@compulink.gr

Χτυπήματα του τσαρισμού στην ελληνική εκκλησία και αντιστάσεις

Η σύγκρουση της Ρωσίας με την ελληνική ορθόδοξη εκκλησία είναι παλιά. Για την ακρίβεια είναι ταυτόχρονη με τη δημιουργία του πρώτου ανεξάρτητου (ή για την ακρίβεια σχετικά ανεξάρτητου) ελληνικού κράτους και έχει σαν αιτία της αυτήν ακριβώς την σχετική ανεξαρτησία.

Η πρώτη εκδήλωση αυτής της σχετικής ανεξαρτησίας μετά το ρωσοκίνητο θρησκευτικό πόλεμο του 1821 και το ρωσικό αποικιακό καθεστώς Καποδίστρια που αυτός εγκατέστησε, ήταν το οθωνικό κράτος. Αυτό το κράτος στα βασικά του συστατικά, ιδιαίτερα στην εξωτερική του πολιτική, εξακολουθούσε να είναι ένα εξάρτημα του τσαρισμού, ιδιαίτερα τα πρώτα χρόνια της αντιβασιλείας. Αυτό γινόταν χάρη στον φιλορώσο αρχηγό της Αντιβασιλείας Άρμανσπεργκ, και τον άγγλο πρεσβευτή Ντόκινς, άνθρωπο του Πάλμερστον, οπότε και της Ρωσίας, χωρίς πάντα να μιλάμε για την άμεση ρωσική εξάρτηση και επιρροή που εξασφαλιζόταν από τον ρώσο πρεσβευτή Κατακάζι και κυρίως από το ρωσικό κόμμα και τον αρχιταραξία αρχηγό του Κολοκοτρώνη.

Όμως από την εσωτερική πλευρά προβάλλονταν αντιστάσεις από την Βαυαρική διοίκηση στην ρωσική επέμβαση και την υπονόμευση. Το κέντρο αυτής της αντίστασης και η έκφραση της πιο φωτισμένης πλευράς της κυβέρνησης της αντιβασιλείας ήταν ο Μάουρερ.

Ο Μάουρερ ήταν μια κολοσσιαία διανοητική μορφή του 19ου αιώνα, ένας πρωτοπόρος εθνολόγος και κοινωνιολόγος και μια μορφή της νομικής επιστήμης που οι θαυμαστές του Μάρξ και Ένγκελς κατέτασαν δίπλα στον μεγάλο εθνολόγο Μόργκαν.

Αυτός ο γίγας λοιπόν ήρθε να δώσει διοικητικούς θεσμούς σε ένα “ελληνικό κράτος φάντασμα”, όπως το αποκάλεσε ο Μάρξ, που ήταν στα χέρια των ρώσων πραχτόρων και των συμμοριών των κλεφτοπλαρχηγών, στα χέρια της ψευδοαριστοκρατίας των κοτσαμπάσηδων καθώς και στα χέρια της γραφειοκρατικής επτανησιακής ψώρας, που στον ένα ή τον άλλο βαθμό ήταν όργανα του τσαρισμού ή σέρνονταν πίσω από το άρμα του. Ο Μάουρερ ήταν ο τρίτος της τριανδρίας της Αντιβασιλείας δίπλα στους Άρμανσπεργκ και Άμπελ.

Αυτός ο γίγας καταφαγώθηκε από τους κοριοί, αλλά κυρίως εξοβελίστηκε και απομακρύνθηκε χάρη στις δραστήριες ρωσικές δολοπλοκίες που έγιναν αποτελεσματικές μέσω των Πάλμερστον και Ντόκινς (ή σε σύγχρονη γλώσσα των Κλίντον και Μπέρνς). Ο Μάουρερ ήταν ο άνθρωπος που έστησε τον στρατό και τη διοίκηση και, κυρίως, τον δικαστικό μηχανισμό και την νομοθεσία του νέου κράτους.

Ανάμεσα στα μεγάλα έργα του Μάουρερ ήταν το ότι απέσπασε την ελληνική εκκλησία από την επιρροή της Μόσχας, που προσπαθούσε αξιοποιώντας και το Πατριαρχείο να αντιπαρατεθεί στις διαθέσεις των παπάδων και

στη γραμμή του Μάουρερ που ήταν υπέρ του Αυτοκέφαλου, δηλαδή της θρησκευτικής και διοικητικής ανεξαρτησίας της ορθόδοξης εκκλησίας από τον μεγάλο ορθόδοξο αδελφό.

Αυτή η ανεξαρτησία δεν ήταν δυνατή αν δεν συνδυαζόταν με την ύπαρξη ενός νέου προστάτη που δεν μπορούσε να ήταν άλλος από το ίδιο το ελληνικό κράτος. Είναι ο Μάουρερ που βρίσκεται στην ιστορική βάση αυτού του δεσμού εκκλησίας και κράτους, ο οποίος έγινε στη συνέχεια βαρίδι στη νεοελληνική εξέλιξη και στον οποίο χρωστάμε αυτή τη ταύτιση της εκκλησίας με τον ελληνικό επεκτατισμό και τον πρωτοπόρο ρόλο που έχει παίξει σ’ αυτόν.

Όμως η ενότητα κράτους εκκλησίας επί Μάουρερ δεν ήταν μια αντιδημοκρατική πράξη αλλά ίσα ίσα μια πράξη προόδου γιατί δεν αφορούσε ένα αστικό κράτος που έψαχνε να απαλλαχτεί από την φεουδαρχική του εκκλησία, αλλά ένα κράτος ληστών και αποικιοκρατικό που προσπαθούσε να απαλλαχτεί από τον εξωτερικό φεουδαρχικό του μεγάλο δυνάστη, ανεξαρτητοποιώντας την εκκλησία του.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η Μόσχα πάντα χτύπησε τις αυτοκέφαλες ορθόδοξες εκκλησίες των Βαλκανίων, ακριβώς γιατί χτύπησε την κρατική τους ανεξαρτησία. Σε αυτό το σημείο συμπορεύτηκε πάντα με το Φανάρι, που επίσης για τους δικούς του λόγους δεν ήθελε το αυτοκέφαλο, δηλαδή τις εθνικές εκκλησίες που αμφισβητούσαν τη δικιά του θρησκευτικο-διοικητική ηγεμονία. Είναι χαρακτηριστικό που ο τσαρισμός το ’21 συγκρούστηκε με το Φανάρι το οποίο δεν ήθελε την εξέγερση για να μην χάσει τους δεσμούς του με το οθωμανικό κράτος από το οποίο εξασφάλιζε την θρησκευτικο-διοικητική του ηγεμονία στο ρωμέϊκο μιλιέτ, δηλαδή στους ορθόδοξους της οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Όταν όμως ξέσπασε το κίνημα του ’21 και όταν αργότερα απέτυχε να διατηρήσει το ρωσικό καποδιστριακό κράτος στην Ελλάδα, τότε ο τσαρισμός συνασπίστηκε με το Φανάρι για να αποφύγει μια πραγματικά ανεξάρτητη, δηλαδή ανεξάρτητη από το Κρεμλίνο ορθόδοξη εκκλησία.

Η ανεξαρτησία ήταν και μια τάση της ίδιας της εκκλησίας μετά το 1930, δηλαδή των επικεφαλής επισκόπων της που παλιότερα ήταν άνθρωποι του Πατριαρχείου, γι αυτό ο Καποδίστριας δεν την άφησε ποτέ να οργανωθεί και την κράτησε διαλυμένη, παρασιτική και όσο μπορούσε πιο αμόρφωτη.

Ο Μάουρερ αποτάνθηκε στους Επισκόπους και τους ρώτησε τι θέλουν με ιδιωτική αλληλογραφία (“Ο ελληνι-

κός λαός”, Μάουρερ εκδ. Τολιδη σελ. 500). Αυτοί απάντησαν όλοι ανεξαιρέτα ότι ήθελαν “ανεξαρτησία της Εκκλησίας και την ίδρυση Ιεράς Συνόδου διορισμένη από τη Βασιλεία”. Ο Μάουρερ γράφει υπερασπιζόμενος αυτή τη θέση: “Εφ’ όσον λοιπόν έπρεπε και η Πολιτεία και η Εκκλησία να γίνουν πραγματικά ελεύθερες δεν είχαμε άλλο δρόμο να διαλέξουμε”.

Ύστερα από αυτή την ευνοϊκή απάντηση των Επισκόπων ο Μάουρερ οργάνωσε Συνέλευση όλων των Επισκόπων στο Ναύπλιο στις 27 Ιουλίου του 1833. Αυτοί εκεί αποφάσισαν παμψηφεί ότι η κυβέρνηση πρέπει να διακηρύξει “ ανεξάρτητη και αυτοκέφαλη εκκλησία στα θρησκευτικά ζητήματα ενώ στα διοικητικά να αναγνωρίζει ως αρχηγό τον Βασιλέα της Ελλάδος”.

Στις 23 Ιουλίου δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα των κυβερνήσεων 1833 (αρ. φ.23 σελ. 169-174), η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας της Ελληνικής Εκκλησίας. Αυτή η Ανεξαρτησία ήταν στην ουσία εξωτερική, δηλαδή απέναντι στο Φανάρι και τον Τσάρο, αλλά όχι απέναντι στο κράτος. Μια τέτοια ανεξαρτησία εκείνη την ώρα ήταν δίχως νόημα και για την εκκλησία και για το κράτος. Σύμφωνα με τον Μάουρερ “είναι φανερό ότι η ελληνική Ιερά Σύνοδος είναι πολύ πιο ελεύθερη και διατηρεί πολύ μεγαλύτερη ανεξαρτησία απέναντι στο Κράτος από ότι η Ρωσική”.

Επίσης θα πρέπει εδώ να τονίσουμε ότι αυτή η εκκλησία ήταν πιο ανεξάρτητη και από τη σημερινή σε σχέση με το σημερινό κράτος του Παπανδρεΐσμου, καθώς οι Παπάδες δεν πληρώνονταν από το τότε κράτος και δεν ήταν υπάλληλοι. Αυτό το τονίζει ο Μάουρερ. Άλλωστε και ο διορισμός της Ιεράς Συνόδου από τον Βασιλιά ήταν στην ουσία τυπικός. Στην ουσία εγκρινόταν ο κατάλογος που του έδιναν οι Επισκόποι.

Ήταν λοιπόν αναπόφευκτο να αντιδράσει λυσσαλέα ο Τσαρισμός σ’ αυτή την πρόκληση του Μάουρερ και της ελληνικής εκκλησίας. Πριν κιόλας από την Συνέλευση του Ιούνη και τη Διακήρυξη άρχισαν οι πιέσεις με επίκληση πάντα του λαού και της κοινής γνώμης όπως κάνει πάντα ο τσαρισμός όταν έχει πολιτική δύναμη. Γράφει ο Μάουρερ (“Ο Ελληνικός λαός”, σελ. 501-502):

“Μόλις δηλαδή μαθεύτηκε ότι η ελληνική κυβέρνηση μελετά το θέμα της Ελληνικής Εκκλησίας, ξαμολύθηκαν στο λεφτό λογιών λογιών ύποπτα στοιχεία για να διαστρεβλώσουν τις καλές προθέσεις της. Ως και απ’ έξω από την Ελλάδα κατάφθασαν καλόγεροι για να δημιουργήσουν αναστάτωση. Ανάμεσα σ’ αυτούς ήταν κι ένας από τον Άθω, κάποιος Προκόπιος, άνθρωπος με ύποπτη φήμη και σκοτεινό παρελθόν. Αυτός λοιπόν ήρθε στο Ναύπλιο και άρχισε ανοιχτή προπαγάνδα κατά της Ανεξαρτησίας της Εκκλησίας, μπρο-

στά στα μάτια της Αντιβασιλείας. Σ’ άλλους έλεγε πως σκοπός μας είναι να τους κάνουμε όλους καθολικούς, και σ’ άλλους πως όλ’ αυτά βοηθούν στην εξαπλώση του Προτεσταντισμού. Την ίδια ακριβώς εποχή ήρθε και κάποιος πρώην αρχιεπίσκοπος Αδριανουπόλεως, ο οποίος ενώ παρίστανε τον απαρηγόρητο για την κατάληψη της Αδριανούπολης από τους Ρώσους, στην πραγματικότητα κατέφυγε στη Ρωσία κι από κει τσίμπησε μια σημαντική επιχορήγηση. Αυτός πάλι κοίταζε να επιπρεάσει τους έλληνες επισκόπους, και καθώς ήταν οικογενειακός φίλος του Κατακάζι (σ.σ του Ρώσου πρεσβευτή), τα λόγια του είχαν ιδιαίτερη απήχηση. Εν τω μεταξύ, κι ο ίδιος ο Ρώσος πρεσβευτής σε κάτι ανακοινώσεις του προς τους έλληνες επισκόπους, άφησε να εννοηθεί πως θα έπρεπε ν’ αντισταθούν στην απόφαση της Κυβέρνησης. Στο τέλος μπήκαν στη μέση κι οι εφημερίδες. Μία απ’ αυτές ο “Χρόνος” – όργανο των καποδιστριακών – χτυπούσε τα μέτρα που σκόπευε να πάρει η κυβέρνηση και υποστήριζε τα όσα έλεγαν ο καλόγερος του Άθω και ο επίσκοπος που είχε έρθει απ’ τη Ρωσία. Οι άλλες εφημερίδες μολονότι τάχθηκαν υπέρ των μέτρων, ζητούσαν να ερωτηθούν όχι μόνον οι επίσκοποι, αλλά κι οι αρχιμανδρίτες κι όλος ο υπόλοιπος κλήρος, μέχρι κι οι καλόγεροι. Έλεγαν ότι η συζήτηση αυτή πρέπει να πάρει μεγαλύτερη δημοσιότητα, και μερικές μάλιστα υποστήριζαν πως θα έπρεπε να συγκληθεί Εθνική Συνέλευση για ν’ αποφασίσουν οι αντιπρόσωποι του λαού πάνω σ’ ένα τόσο σοβαρό ζήτημα.

Ήταν όμως φως φανάρι πως όλος αυτός ο θόρυβος και οι εκδηλώσεις δεν απέβλεπαν στο καλό του τόπου και της θρησκείας, αλλά ξεκινούσαν απλώς από κομματικά ελατήρια. Γιατί ήσαν τελείως αντίθετα με όσα μας είχαν πει πάνω σ’ αυτό το θέμα όταν πρωτοήρθαμε, καθώς και με τους πόθους του ελληνικού λαού σ’ όλη τη διάρκεια του Απελευθερωτικού Αγώνα. Έτσι κι εμείς, μόλις είδαμε ότι το Πατριαρχείο διόρισε έναν αρχιεπίσκοπο και τον έστειλε στο Ζητούνι να καταλάβει την Επισκοπή, - πράγμα που δεν είχε ξαναγίνει από το 1821, κι ούτε κι ο Καποδίστριας το είχε επιτρέψει - καταλάβαμε ότι έπρεπε να μπει τέρμα σ’ όλο αυτό το θόρυβο, και να παρθεί μια οριστική απόφαση”.

Η ρωσική στάση έγινε πιο σαφής στον κόσμο όταν άρχισε τις εργασίες της η πρώτη Σύνοδος. Γράφει ο Μάουρερ (σελ. 508):

“Στις 25 Ιουλίου (6 Αυγούστου) 1833 έγινε ο διορισμός της πρώτης Συνόδου, και δύο μέρες αργότερα άρχισαν επίσημα οι εργασίες της κάτω από τους ήχους γιορταστικών κανονιοβολισμών. Όλος ο ελληνικός Λαός γιόρτασε τη μεγάλη τούτη μέρα της Εκκλησίας του.

Χτυπήματα του τσαρισμού στην ελληνική εκκλησία και αντιστάσεις

συνέχεια από τη σελ. 5

Και στη πανηγυρική αυτή εκδήλωση δεν ήταν μονάχα σύσσωμος ο Λαός που πήρε μέρος ζητωκραυγάζοντας τη χάρά του, αλλά κι απ' όλες τις πρεσβείες και τα ξένα πολεμικά πλοία που αγκυροβολούσαν στο λιμάνι του Ναυπλίου δεν έλειψε ούτε ένας. Οι μόνοι που παρέμειναν άφαντοι τούτη τη μέρα ήταν τα μέλη της Ρώσικης Πρεσβείας και τα πλοία του ρωσικού στόλου.

Η απουσία των ρωσικών αρχών από τη μεγάλη τούτη εθνική γιορτή σχολιάστηκε δυσμενέστατα. Γιατί οι Έλληνες, πάνω απ' όλα, είναι πατριώτες, και η συμπεριφορά αυτή της Ρωσίας πλήγωσε βαθιά το πατριωτικό τους αίσθημα. Κάθε Έλληνας αισθανόταν τώρα υπερήφανος γιατί ανήκε σε μια ελεύθερη και ανεξάρτητη εθνική Εκκλησία, και επιπλέον κάτι τέτοιο – δηλαδή Εκκλησία που να φέρει το ίδιο όνομα με την Πολιτεία – μέχρι της στιγμής τουλάχιστον, κανένα άλλο Κράτος δεν είχε.

Είναι αλήθεια ότι μετά από τη δημοσίευση της Διακήρυξης, μερικοί επίσκοποι – και ανάμεσα σ' αυτούς ο Αδριανουπόλεως, για τον οποίο ξαναμιλήσαμε, και ο Ρεθύμνου Κρήτης, μολονότι ο δεύτερος είχε ψηφίσει υπέρ της Ανεξαρτησίας στη συνδιάσκεψη των επισκόπων – προσπάθησαν να ξεσηκώσουν το λαό εναντίον της Κυβερνήσεως, αλλά στην Πελοπόννησο τουλάχιστον καμιά απήχηση δεν βρήκαν. Στα νησιά, κάτι ελάχιστους οπαδούς. Και μόνο στην Τήνο έγιναν ορισμένες διαμαρτυρίες, και τούτο περισσότερο γιατί ο κόσμος εκεί ήταν αγανακτισμένος με τους εισπράκτορες της δεκάτης. Τελικά, και οι δύο αυτοί κληρικοί μόλις και γλύτωσαν τη σύλληψη.

Κατέφυγαν κι οι δύο τους στην Κωνσταντινούπολη, κι εκεί προσπάθησαν να ξεσηκώσουν τον Πατριάρχη και τη Σύνοδο εναντίον της Ελληνικής Εκκλησίας. Για όλα αυτά το μόνο θετικό που ξέρουμε είναι ότι ο Πατριάρχης Κωνσταντίας –άνθρωπος γενικά αξιοσέβαστος– μολονότι προσπάθησαν να τον πείσουν να πάρει θέση κατά της Ελληνικής Συνόδου, εκείνος δεν έδειξε καμιά προθυμία να προχωρήσει σε εχθρικά διαβήματα, και μάλιστα δήλωσε ότι η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας ήταν ο μόνος τρόπος ν' ανυψωθεί ο ελληνικός κλήρος, και μαζί μ' αυτόν και η Εκκλησία. Μας συμβούλεψε δε να συνεχίσουμε το δρόμο που χαράξαμε, να φροντίζουμε ώστε να διορίζονται μόνο παντρεμένοι παπάδες, και άλλα παρόμοια. Δεν ξέρω αν τα ευνοϊκά αυτά λόγια του για την Εκκλησία του Ελληνικού Βασιλείου στάθηκαν αφορμή να παυθεί μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα ο άξιος αυτός Πατριάρχης. Πάντως, το αποτέλεσμα ήταν, η καθάρση αυτή να μεταπέσει και τους ελάχιστους ακόμα δύσπιστους, που είχαν απομείνει στην Ελλάδα, και να καταλάβουν κι αυτοί την τεράστια σημασί-

α της Ανεξαρτησίας”.

Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι ο πρώτος ελληνικός εθνικισμός, εθνικισμός του ελληνικού κράτους, φανερώνεται και σαν αντίσταση στην ρώσικη ιμπεριαλιστική φεουδαρχία, ανεξάρτητα αν δεν έχει συνείδηση η ίδια σε ποιον αντιστέκεται. Βλέπουμε εδώ ότι πάλι η Ρωσία κοιτάει να κρυφτεί πίσω από κάποιον άλλον, συγκεκριμένα πίσω από το Πατριαρχείο, πράγμα που σ' ένα βαθμό μπερδεύει και τον διορατικό Μάουρερ.

Σήμερα όλο το ρώσικο συνάφι καθώς και οι έλληνες φιλελεύθεροι που έχουν επίσης υιοθετήσει τη ρώσικη εικόνα για το '21 και τα πρώτα χρόνια του νέου κράτους, βρίσκουν σαν ρίζα του αντιδραστικού χαρακτήρα της ελληνικής εκκλησίας εκείνη την ιδρυτική της πράξη σε συνεργασία με τη “βαυαροκρατία”. Όμως ο αντιδραστικός χαρακτήρας της εκκλησίας είναι ανάλογος με τον αντιδραστικό χαρακτήρα της ηγεμονικής κάθε φορά μερίδας της αστικής τάξης και τον υπηρετεί.

Όταν σφάζει η αστικοτσιφλικαδική Ελλάδα την δημοκρατική επανάσταση σφάζει και η εκκλησία, όταν υποδουλώνεται στον ιμπεριαλισμό, υποδουλώνεται κι η εκκλησία, όταν βράζει από σοβινισμό και επεκτατισμό και κάνει δικτατορίες, βράζει και η εκκλησία και ευλογεί αυτές τις δικτατορίες. Η εκκλησία είναι γενικά τόσο βάρβαρη σήμερα και παρακμασμένη, όσο είναι παρακμασμένη και βάρβαρη η τάξη που διοικεί τη χώρα.

Όταν όμως συγκρούεται αυτή η εκκλησία με την τάξη ή την αστική φράξια που διοικεί δεν σημαίνει καθόλου αναγκαστικά ότι βρίσκεται δεξιάτερα από αυτήν. Η εκκλησία δεν βρέθηκε δεξιάτερα από τον Παπανδρείο και γενικά από το νέο ρώσικο καθεστώς, ούτε στο Μακεδονικό, ούτε στη Βοσνία, ούτε στο Κόσσοβο. Βρέθηκε μαζί του αλλά σαν υπηρέτρια. Τώρα κοιλοπονάει γιατί το νέο ρώσικο καθεστώς της ζητάει πράγματα που παρά τη διαφθορά της και την δουλικότητά της δεν μπορεί να κάνει. Συγκεκριμένα δεν μπορεί να απαλλαγεί από τα σοβινιστικά της ένστικτα, τα ίδια εκείνα που χρησιμοποίησαν οι ρωσόδουλοι Παπανδρέου – Σημίτης για να έρθουν στην εξουσία. Ούτε θέλει να χάσει τα πολιτικά και οικονομικά προνόμια που της έδωσε αυτή η 25χρονη υπηρεσία. Γι' αυτό στην ουσία η εκκλησία αντιστέκεται όχι στο δημοκρατισμό που είναι η φασάδα της κυβέρνησης Σημίτη, αλλά στους νέους τσάρους που είναι η ουσία αυτής της κυβέρνησης. Η σημερινή ελληνική εκκλησία βρίσκεται μπροστά σε ένα νέο 1833 όπου το αντιδυτικό τσαρικό κήρυγμα των Προκόπιων και των Μητροπολιτών Αδριανουπόλεως έχει αντικατασταθεί από το σύγχρονο δημοκρατικό κήρυγμα των Χρυσόστομων Ζακύνθου και των Σταθόπουλων.

Αλλά δεν είναι η πρώτη φορά που μια δημοκρατική μορφή κρύβει ένα αντιδραστικό περιεχόμενο στις επιθέσεις

που κάνει η τσαρική διπλωματία στην ελληνική εκκλησία όταν αυτή δεν υποτάσσεται.

Η τακτική αυτή δοκιμάστηκε στα Ευαγγελικά του 1901 όταν πια είχε αρχίσει να δυναμώνει και το δημοκρατικό αντικληρικαλιστικό κίνημα.

Τότε, όπως και σήμερα η ελληνική αντιδραστική αστική τάξη και μάλιστα το ίδιο το παλάτι ήταν χωρισμένο ουσιαστικά σε δύο φράξιες. Από τη μια ήταν η ρωσόφιλη με επικεφαλής τη βασίλισσα Όλγα που ήθελε το πέρασμα της Ελλάδας στο μέτωπο με τη Γαλλία (την κατοπινή Αντάντ) ενάντια στη Γερμανία και από την άλλη η γερμανόφιλη τάξη με επικεφαλής τη Σοφία συζύγου του διαδόχου τότε Κωνσταντίνου.

Το ρώσικο μέτωπο που έπαιζε με τις κατ' εξοχήν δυτικές δυνάμεις και το δημοκρατισμό ενάντια στην εκκλησιαστική καθυστέρηση και τον αρχαιόπληκτο σοβινισμό της χρησιμοποίησε το δημοτικισμό για μια πανέξυπνη επίθεση στην εκκλησία και συσπείρωσε μαζί του τους δημοκράτες και τους δημοτικιστές.

Άρχισε τότε η εφημερίδα Ακρόπολη να μεταφράζει τη Βίβλο στη δημοτική με πρωτοβουλία της βασίλισσας Όλγας η οποία είχε την υποστήριξη του Μητροπολίτη Αθηνών Προκόπιου. Οι παπάδες έβλεπαν πάντα στο δημοτικισμό την απώλεια του αρχαιοελληνικού τους τίτλου ευγένειας, ενώ από την άλλη ο δημοτικισμός εκτός από μια δημοκρατική απαίτηση ήταν πολλές φορές και ένα ιδεολογικό εργαλείο ενός φιλορώσικου λαϊκισμού που αντιπαρτιγόταν στον ελληνικό εθνικισμό, το παλάτι και τον αρχαίο ελληνισμό από τα δεξιά (*Επενδυτής*, 25 Ιούνη).

Η αντίδραση στη δημοσίευση ήταν θελλώδης από τους πανεπιστημιακούς εθνικιστικούς κύκλους, από την Ιερά Σύνοδο και το Πατριαρχείο. Οι φοιτητές της Θεολογίας κατέβηκαν στους δρόμους από τις 5 έως τις 12 Νοέμβρη του 1901. Η Αθήνα έδειχνε επαναστατημένη πόλη. Ο Θεοτόκης κατέβασε το στρατό να αντιμετωπίσει τους διαδηλωτές και σκότωσε έντεκα από αυτούς σε συγκρούσεις μεγάλης κλίμακας. Ύστερα από αυτά παραιτήθηκε η κυβέρνηση Θεοτόκη και νικήθηκε η γραμμή της Όλγας.

Αυτά είναι τα “Ευαγγελικά” που οπωσδήποτε εμπόδισαν την κυριαρχία της φιλορώσικης γραμμής μέσα στην αστική τάξη. Αυτό έγινε σε μια εποχή που δεν είχε ισχυροποιηθεί η κατοπινή αγγλόφιλη βενιζελική μερίδα της αστικής τάξης η οποία έγειρε αποφασιστικά την πλάστιγγα υπέρ της Αντάντ και κατά του κεντρικού γερμανικού ά-

ξονα.

Τα “Ευαγγελικά” μετράνε ακόμα για τους δημοκράτες σαν αντεπανάσταση, όπως μετράει τώρα σαν αντιδραστικός πόλος ο εκκλησιαστικός. Όμως τέτοιου είδους αναλύσεις έχουν να κάνουν με το ότι το δημοκρατικό στρατόπεδο στην Ελλάδα, και μιλάμε εδώ πάνω από όλα για την μοναδική προλεταριακή συνεπή πτέρυγα αυτού του στρατοπέδου, δεν απαλλάχτηκε ποτέ από τα ιδεολογικά και πολιτικά δεσμά του ρώσικου '21. Είναι στην κληρονομιά του '21 που χρωστάμε αυτή τη σύμπλευση του δημοκρατισμού με όλες τις ρώσικες λαϊκίστικες μεταμφιέσεις που έδωσαν πάντα γόητρο στους ληστές ενάντια στο παλάτι, στους λούμπεν ενάντια στο κράτος, στους φεουδάρχες και στους ανατολικούς φασίστες ενάντια στους δυτικούς αστούς, στους αντιδραστικούς του δημοτικισμού ενάντια στους προοδευτικούς της καθαρεύουσας, στους ρώσους τάχα υπέρμαχους του διαχωρισμού εκκλησίας από το κράτος ενάντια στην εθνική εκκλησία.

Η σημερινή μάχη των ταυτοτήτων βρίσκει το προλεταριάτο, τουλάχιστον το πιο τολμηρό ιδεολογικά και πολιτικά απόσπασμά του, μπροστά στο καθήκον να συγκρουστεί με την πιο κτηνώδη αναβίωση του τσαρισμού. Και αυτός μεν έχει επεξεργαστεί πια στην εντέλεια όλες τις μεθόδους μεταμόρφωσης στις οποίες είχε διαπρέψει τους προηγούμενους αιώνες, αλλά από την άλλη η επέλασή του στην Ελλάδα έχει γεννήσει τον πιο μεγάλο ριζοσπαστισμό στην μελέτη και την έρευνα του νεοελληνικού κράτους και έχει φέρει το συνειδητό προλεταριάτο σε θέση να ξεχωρίζει τον δημοκρατισμό από την σοσιαλφασιστική πανώλη. Αυτός είναι ο ευνοϊκός παράγοντας που διαχωρίζει το 1833 και το 1901 από το 2000.

Από την άλλη όμως η φιλορώσικη αντίδραση προηγείται σε σχέση με το 1901 και το 1833 εξ αιτίας του ότι έχει εξασφαλίσει χάρη στον πολλαπλό της εισοδισμό όχι μόνο την κυριαρχία της σε όλα τα πολιτικά κόμματα, αλλά έχει εξασφαλίσει και έναν φιλικό της άνθρωπο στην ηγεσία της ίδιας της εκκλησίας. Τώρα ένας Χριστόδουλος καταφέρνει να ενώνει όλο το θρήσκο λαό ενάντια αποκλειστικά στη Δύση και στο βάθος υπέρ της Ρωσίας.

Έτσι και στα δύο αντιπαρωταθήμενα στρατόπεδα, στο ιδεολογικό επίπεδο κυριαρχεί η αντίδραση χάρη στις ενωμένες και συνδυασμένες προσπάθειες δύο προβοκατόρων, του Σημίτη και του Χριστόδουλου, που χρησιμοποιούν τη δημοκρατία ο ένας και τη συντήρηση ο άλλος για τον ίδιο αντιδραστικό σκοπό.

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ INTERNET

<http://www.compulink.gr/oakke>

[e-mail:oakke@compulink.gr](mailto:oakke@compulink.gr)

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

ρίσει πρώτη η Ρωσία και τελικά για την πτώση των δυτικών φίλων του Γκλιγκόροφ από την εξουσία. Αυτούς τους στόχους τους κατάφεραν. Η Δημ. της Μακεδονίας απομονώθηκε από τα δυτικά κεφάλαια και τη δυτική πολιτική στήριξη και έπεσε στη φτώχεια που πάνω της όπως πάντα πατάνε οι ρωσόδουλοι για να κάνουν τη λαϊκίστικη αντιδυτική δημιουργία τους. Ταυτόχρονα με τη βοήθεια των προβοκατόρων του Φάτος Νάνο και του Θάτσι καθώς και των σοβινιστών τύπου Τζαφέρι αναβίωσαν τα παλιά σλαβόφιλα και ρωσόφιλα αντανάκλαστικά.

Παρ' όλους αυτούς τους άθλους όμως η συμμορία Σημίτη - Γ. Παπανδρέου - Γκεοργκίεφσκι δεν μπορεί να αλλάξει το όνομα της χώρας έστω και λίγο. Αν δεν της αλλαχτεί το όνομα, τότε το στρατηγικό μέτωπο με τη Δημ. της Μακεδονίας, που τμήμα του είναι και η επιστροφή των προσφύγων (την οποία ήδη ετοιμάζει ο Γ. Παπανδρέου) θα θυμώσει πολύ τον ελληνικό αντιμακεδονικό σοβινισμό. Ιδιαίτερα τώρα που οι Σημίτης-Γ. Παπανδρέου έχουν πλακωθεί με την εκκλησία και είναι ανοιχτά τα ακόμα πιο πολύπλοκα και πιο "ταμπού" μέτωπα με τους Τούρκους στο Αιγαίο, είναι αδύνατο να περάσει μια ανεκτή για τους Μακεδόνες συμβιβαστική γραμμή για το όνομα. Γι' αυτό πιέζουν ασταμάτητα και φορτικά τη μακεδονική πλευρά. Από την άλλη μεριά τους κάνει έξαλλους το γεγονός ότι ούτε ο πιο έγκυρος πολιτικός εκπρόσωπος της μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα, που είναι το Ουράνιο Τόξο, δεν είναι διατεθειμένη να κάνει "δωράκια" στην κλίκα Παπανδρέου αλλά και στην ουρά των δημοκρατών και φιλελευθέρων που την υποστηρίζουν τους αυτός ο τελευταίος έχει εξασφαλίσει, όπως έκανε πάντα κάθε καλός τσαρικός αξιωματούχος.

Επιτέλους οι εγκληματίες πρέπει να πληρώσουν.

Δεν μπορούν να στραγγαλίζουν έναν λαό με εμπάργκο και ύστερα να βγαίνουν και να κάνουν το μεγαλύτερο φίλο και προστάτη του. Και τα παιδιά έχουν μνήμη. Και οι βαλκανικοί λαοί έχουν ενηλικιωθεί προ πολλού ώστε να μην μπορούν να τους εμπαίζουν τα τσαρικά κατακάθια.

Είναι φυσικό λοιπόν που αυτή την κρίσιμη στιγμή έρχονται τέτοια πικρά ποτήρια σαν την συνέντευξη του Γκλιγκόροφ στην "Ουτρίνσκι Βέτσνικ" που δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία* στις 20 Ιούνη και σαν το άρθρο της Νόβα Ματσεντόνια που δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία* στις 22 του Ιούνη.

Ο Γκλιγκόροφ εκφράζει την αντίθεσή του στην ενδιάμεση συμφωνία - που άνοιξε το δρόμο στην ελληνική πολιτικοοικονομική διείσδυση στη Μακεδονία με συνέχιση του διπλωματικού και οικονομικού αποκλεισμού της από τη Δύση - και αποκαλύπτει τον απατεωνίστικο τρόπο με τον οποίο του την απέσπασαν Χόλμπρουκ και Παπανδρέου. Αυτή η τοποθέτηση του Γκλιγκόροφ αποτελεί στην ουσία ράπισμα στην κυβέρνηση Σημίτη που στηρίζει την τάχα φιλομακεδονική στροφή της ελληνικής διπλωματίας ακριβώς σ' αυτή τη Συμφωνία. Το άρθρο της Νόβα Ματσεντόνια δύο μέρες μετά ήρθε να αναπτύξει και να στηρίζει τις κατηγορίες του Γκλιγκόροφ.

Η "Νόβα Ματσεντόνια" τονίζει ότι: "η ελληνική πλευρά ασκεί έντονες πιέσεις στα Σκόπια με σκοπό μια υποχώρησή τους στο θέμα του ονόματος" και συνεχίζει γράφοντας: "Η Ελλάδα έχει την υποχρέωση από την ενδιάμεση συμφωνία να βοηθήσει τα Σκόπια στην ένταξη τους στους διάφορους διεθνείς οργανισμούς. Αντί γι' αυτό όμως οι Έλληνες εκπρόσωποι κάνουν ότι μπορούν για να εμποδίσουν την προβολή της Μακεδονίας στους οργανισμούς αυτούς".

Αυτή είναι μια συντριπτική αποκάλυψη. Πραγματικά οι "Έλληνες" αυτοί έχουν στόχο να εμποδίσουν την συμμετοχή της μικρής αυτής χώρας στον παγκόσμιο πολιτικοοικονομικό χάρτη ώστε να μένει πάντα ανάπηρη και έτοιμη προς εκμετάλλευση από το "ορθόδοξο τόξο". Παρ' όλο όμως που η "Νόβα Μακεντόνια" φτάνει ως εδώ μετά χάνεται και μισοελαφρύνει το Σημίτη γράφοντας ότι "διάφορα μέσα ενημέρωσης στην Ελλάδα κατηγορούν τον Κ. Σημίτη ότι δεν πιέζει τα Σκόπια να αλλάξουν όνομα". Μα αυτό είναι το οξυγόνο του διπρόσωπου Σημίτη. Τρελαίνεται να εμφανίζει τον εαυτό του θύμα που δεν μπορεί να προχωρήσει στον τάχα φιλομακεδονισμό του.

Μα αν ήθελε θα έκανε θέμα στην ελληνική κοινή γνώμη

για το τι σημαίνει αποκλεισμός σήμερα της Δημ. της Μακεδονίας από τα διεθνή όργανα δηλαδή διαμελισμός και πόλεμος και θα έβρισκε φόρμουλες για να τελειώσει αυτός ο διπλωματικός αποκλεισμός, ενώ θα ξανάβαζε ζήτημα ονόματος στη βάση της κοινωνίας.

Τις πιέσεις εναντίον του τις θέτει σαν ελαφρυντικό ο ίδιος ο Σημίτης όσο η Δημ. της Μακεδονίας δεν γονατίζει στο ζήτημα του ονόματος. Παρακάτω η "Ν. Μ" αναλύει το ζήτημα του ονόματος σαν εκβιασμό και σαν άρνηση της ενδιάμεσης συμφωνίας. Γράφει:

"Οι δύο χώρες έχουν υπογράψει μεν 35 συμφωνίες. Αυτές όμως μένουν ανενεργές επειδή δεν μπορούν να επικυρωθούν από την ελληνική Βουλή εξ αιτίας του ονόματος που σημαίνει ότι το ίδιο θα γίνει σε κάθε συμφωνία που θα υπογράψει η Μακεδονία με το Σύμφωνο Σταθερότητας, με την Ευρωπαϊκή Ένωση ή με άλλο οργανισμό, η οποία θα πρέπει να επικυρωθεί και από την ελληνική Βουλή".

Το χειρότερο όμως για τους υποκριτές ψευτοδημοκράτες μας βρίσκεται παρακάτω όπου η εφημερίδα ξεσκεπάζει τη διπλωματία του Γιωργάκη που τόσο φροντίζει στα λόγια την ακεραιότητα της Δημ. της Μακεδονίας από τον αλβανικό κίνδυνο. Γράφει λοιπόν:

"Οι Έλληνες δείχνουν εξαιρετικά μεγάλο ενδιαφέρον για την ύπαρξη της Μακεδονίας και για την εμπόδιση της δημιουργίας μιας μεγάλης Αλβανίας ή μιας μεγάλης Βουλγαρίας πράγμα που δεν είναι δυνατό να γίνει, ή προβλέπουν ομοσπονδιοποίηση της Μακεδονίας. Αυτά όμως δεν θίγουν αλλά ίσως είναι προς όφελος του ελληνικού συμφέροντος οπότε η ελληνική κυβέρνηση δεν έχει κανένα λόγο να εμποδίζει κάτι τέτοιο αν και βεβαίως δεν είναι εκείνη που θα βοηθήσει τέτοιες εξελίξεις".

Αυτό το τελευταίο "δεν είναι εκείνη που θα βοηθήσει" μπορεί να στέκει μόνο σαν διπλωματική αβρότητα γιατί αν το ρωσόδουλο πολιτικό συγκρότημα στην Ελλάδα κινδυνεύει να χάσει τον μακεδονικό κρίκο του ορθόδοξου τόξου π.χ κινδυνεύει να πέσει η κυβέρνηση Γκεοργκίεφσκι, τότε θα βαλθεί σε δύο ώρες να ξεσηκώσει όλο το Τέτοβο. Αυτό είναι το νόημα του μετώπου Γκεοργκίεφσκι - Τζαφέρι. Ο Τζαφέρι είναι πια σε μέτωπο με τον Νάνο και λειτουργεί σαν διακόπτης εκρηκτικού μη-

χανισμού. Ο Γκεοργκίεφσκι λέει στη Δύση: αν πέσω θα φύγει το χέρι μου από τον διακόπτη Τζαφέρι, κι αν αυτός πέσει τότε θα κλείσει το κύκλωμα με τους Νάνο και Θάτσι και θα ανατιναχτεί το Τέτοβο και τα Βαλκάνια. Αυτό είναι το νόημα του διακόπτη Τζαφέρι. Αν το ελληνικό πολιτικό ηγεμονικό συγκρότημα είναι ξένο σ' αυτό το κύκλωμα γιατί τόσο δαιμονισμένα βοήθησε και βοηθάει την άνοδο και σταθεροποίηση στην εξουσία του προβοκάτορα Νάνο; Γιατί χτύπησε θανάσιμα και χτυπάει τη δυτική γραμμή Μπερίσα και την ενότητά του με το Ρουγκόβα, όπως ακριβώς κάνει και ο Θάτσι;

Αυτές είναι απλές ερωτήσεις απέναντι σε μια σύνθετη δι-

πλωματία, αλλά είναι ερωτήσεις κλειδιά.

Όπως πάντως και να απαντάνε οι Μακεδόνες μελλοντικοί καταραμένοι των Βαλκανίων σ' αυτές ένα είναι σίγουρο. Οι αυτοκράτορες της ίντριγκας και τα τσιράκια τους στην Ελλάδα δεν θα έχουν καλό τέλος. Είναι πολύ ωραία η κατάληξη του άρθρου της "Ν. Μ": "ενώ κανείς δεν παίρνει σοβαρά υπόψη του τις παρατηρήσεις που γίνονται εδώ για το αντίτιμο με το οποίο η Ελλάδα έγινε ένας από τους κύριους αγοραστές των μεγάλων "μακεδονικών" επιχειρήσεων, μας ζητούν επιπλέον να πληρώσουμε για τις καλές σχέσεις φιλίας".

Έξοχο! Μας πήραν είδηση.

Το φαιοκόκκινο στη "λαοσύναξη" της Αθήνας

Στη "λαοσύναξη" της Αθήνας με αδιαμφισβήτητο ηγέτη τον Χριστόδουλο, ήταν κυρίαρχο παντού το φαιοκόκκινο στοιχείο.

Από τα μεγάφωνα δεν ακούγονταν εκκλησιαστικοί ύμνοι αλλά η μουσική του Θεοδωράκη, του Σπανουδάκη και του Παπαθανασίου. Αν κάποιος άκουγε από μακριά τους ήχους αυτής της συγκέντρωσης, θα βεβαίωνε ότι κάποια "ομάδα αριστερών" διαδήλωνε στο Σύνταγμα. Αλλά ήταν η εκκλησιαστική ιεραρχία που επέλεξε στην πιο μαχητική της παρουσία να ακούγονται τραγούδια όπως "Ήταν πρωί τ' Αυγούστου κοντά στη Ροδαυγή". Ήταν επίσης οι ντυντούκες των οργανωτών παπάδων που φώναζαν συνθήματα όπως "Λαός ενωμένος ποτέ νικημένος".

Το ότι η ηγετική κλίκα Χριστόδουλου έδωσε αυτό το χαρακτήρα στη "λαοσύναξη", σημαίνει ότι η πιο αντιδραστική φράξια της Εκκλησίας έχει επιλέξει τους συμμάχους της, και αυτοί δεν είναι άλλοι από την σοσιαλφασιστική "αριστερά". Άλλωστε και αυτή η τελευταία φαίνεται ότι έχει επιλέξει τη θρησκεία της ακολουθώντας τον αρχηγό Ζιουγκάνοφ. Έτσι πέρα από την εμφάνιση των "αριστερών ορθοδόξων" (με άρθρα στον ημερήσιο και περιοδικό Τύπο, και πρόδρομους τους Κανέλλη, Ζουράρι), είδαμε και αυτό, κάτω από το φως της μέρας στην Αθήνα, μία αφίσα με υπογραφή Κομμουνιστική Διεθνιστική Ένωση (χωρίς σφυροδρέπανο), να καλεί όλους στη λαοσύναξη γιατί όπως έγραφε "το ζήτημα των ταυτοτήτων είναι πάνω απ' όλα ζήτημα του ελληνικού λαού", και γι' αυτό δεν πρέπει να δεχθεί κανείς αποφάσεις "από ξένα κέντρα", και πρέπει να αντισταθούμε όλοι στο "ηλεκτρονικό φακέλωμα". Μετά διαβάσαμε και αυτό στην *Ελευθεροτυπία*, 21/6/2000: "Ο Όμιλος Προβληματισμού για τον Εκσυγχρονισμό της Κοινωνίας μας Ηρακλείου, γνωστός και ως ΟΠΕΚ, δείχνει ένα νέο τρόπο για να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα με τις ταυτότητες. Στην καλαίσθητη αφίσα που τύπωσε και διένειμε χθες στην πόλη, προτείνει να πιστοποιούμε την πίστη μας φορώντας ένα σταυρό στο λαιμό αγνοώντας ταυτότητες και χαρτιά... Επικεφαλής του Ομίλου είναι ο Αλέξης Καλοκαιρινός, επίκουρος καθηγητής Γλωσσολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης, διευθυντής του Ιστορικού Μουσείου Ηρακλείου. Ο Όμιλος έχει κάνει πολλές και ενδιαφέρουσες εκδηλώσεις. Τώρα κάνει παρέμβαση με πανελλήνια σημασία". Μπήκε στο παιχνίδι και ο "κεντροαριστερός" ΟΠΕΚ με επικεφαλής το τάχα αριστερό κρατικοδίαιτο στέλεχος, για να διευκολύνει σε μία "επαναστατική" μετάβαση: να απελευθερώσει την Ορθοδοξία από τα γραφειοκρατικά γρανάξια και να την κάνει σημαία, μόδα, πίστη, διακριτικό γνώρισμα, επιλογή, δηλαδή να την περάσει από τα χαρτιά στο λαιμό. Να φοράμε όλοι το σταυρούδάκι μας, λοιπόν. Άλλωστε κάθε μορφής αντιδραστικός στρατός είχε το σύμβολο της εξουσίας πάνω στα σώματα των στρατιωτών του (όπως οι ναζιστές τη σβάστικα, όπως σήμερα οι κομμουνιστές του Ζιουγκάνοφ τη ναζιστική σημαία με τη διαφορά ότι στο κέντρο βρίσκεται το σφυροδρέπανο και όχι ο αγκυλωτός...)

Ο Ευθυμίου παραδίνει την παιδεία στα χέρια της ΟΛΜΕ

Για πολλούς η εκλογή του Π. Ευθυμίου ως υπουργού Παιδείας προκάλεσε έκπληξη.

Όχι φυσικά και στην ΟΑΚΚΕ. Κατ' αρχήν η Ν.Α. σε πολλά άρθρα της είχε επισημάνει **την επερχόμενη καθαίρεση του Αρσένη** από τη θέση του υπουργού παιδείας για ένα βασικό λόγο: **τη μετωπική του σύγκρουση με την ΟΛΜΕ και όλο το βρωμερό συνάφι της που κινείται ως ουρά των σοσιαλφασιστικών επιτελείων.**

Έτσι ήταν αναμενόμενη για μας η καθαίρεση Αρσένη και αναμενόμενη η προώθηση στη θέση του καυτού αυτού υπουργείου ενός φιλοσημιτικού στελέχους του ΠΑΣΟΚ.

Φυσικά έτσι εξηγείται και η άρνηση του Σημίτη να δώσει στο Βενιζέλο το υπουργείο Παιδείας. Ο Βενιζέλος καθώς έχει συγκρουστεί κατ' επανάληψη με τα σοσιαλφασιστικά επιτελεία μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ δεν εκπληρούσε την πολιτική Σημίτη τουλάχιστον σ' αυτό το συγκεκριμένο υπουργείο.

Δεν μας προκάλεσε έκπληξη λοιπόν, η εκλογή του Π. Ευθυμίου ο οποίος, όπως φαίνεται από πολλά δημοσιεύματα στον τύπο ήταν μέλος της λεγόμενης "ομάδας επικοινωνίας" κατά την προεκλογική περίοδο που έστειψε με τη νίκη το σημιτικό ΠΑΣΟΚ.

Και ο Θεόδωρος Λουκάκης, καθηγητής του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου, είχε δώσει από την πρώτη στιγμή της τοποθέτησής του κάποια εικόνα για το παρελθόν του Π. Ευθυμίου αρκετά χαρακτηριστική για το τι στάση θα κρατήσει σαν υπουργός σε ζητήματα που ταλανίζουν εδώ και χρόνια την ταλαιπωρη παιδεία μας, όπως το καθεστώς τρομοκρατίας που έχουν καθιερώσει μέσα στα πανεπιστήμια οι σοσιαλφασιστικές ορδές. Παραθέτουμε το σχετικό απόσπασμα από το "Βήμα της Κυριακής" (16/4/2000):

"Και, από Διός άρξασθε, θ' αρχίσω από το καυτό θέμα της (αριστερής) βίας και τρομοκρατίας, που έχει εξαπλωθεί ως κακόηθες νεόπλασμα σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και με το οποίο ασχολείται συστηματικά η στήλη και κανείς άλλος σε ολόκληρη τη χώρα (τουλάχιστον δημόσια)!!! Τηλεφώνησα λοιπόν προ μηνός στον φίλο μου τον ευρωβουλευτή και πρώην δημοσιογράφο Πέτρο Ευθυμίου και τον έψεξα (τον απείλησα δηλαδή ότι θα τον ξεφωνίσω) γιατί, ενώ είχε όλο το υλικό για ένα φάκελο για τη βία στα πανεπιστήμια (και τη σύμφωνη γνώμη της εφημερίδας), μετά που εκλέχτηκε στην Ευρωβουλή λησμόνησε το θέμα.

Αυτός μου ανταπάντησε ότι δεν το έχει ξεχάσει και (για να ξεφύγει) ότι ακόμη είναι συγκινημένος από την πρωτοφανή (γι' αυτόν) ειδυλλιακή πανεπιστημιακή ατιμόσφαιρα του Εργαστηρίου μου και το πως την περιέγραψε στον Πρωθυπουργό και το πως και αυτός θα 'θελε να' ρθει να δει τα σπάνια (έτσι

νομίζει) και καλά αυτά πράγματα"

Οι συναντήσεις του Π. Ευθυμίου με την ΟΛΜΕ, η υπόσχεσή του να κρατήσει ανοιχτό διάλογο μαζί τους, να εισακούσει τα αιτήματά τους, (σχέση που είχε διακοπεί επί Αρσένη) η αναβολή του ΑΣΕΠ και τέλος η σύγκρουση με τον Γ. Αρσένη στη συζήτηση του νομοσχεδίου για την Παιδεία στο θερινό τμήμα της βουλής δείχνουν ξεκάθαρα ότι ο Π. Ευθυμίου ρίχνει την Παιδεία στην αγκαλιά του σοσιαλφασισμού.

Είναι χαρακτηριστικά τα δημοσιεύματα του Τύπου στις 23 Ιούνη (*Ελευθεροτυπία*) :

"Απών-παρών ο πρώην υπουργός Παιδείας Γερ. Αρσένης, ήταν το κεντρικό πρόσωπο της χθεσινής συζήτησης στο πρώτο θερινό τμήμα της Βουλής του νομοσχεδίου του υπουργείου Παιδείας. Μετά την προχθεσινή καταγραφή της διαφωνίας του επί του μοναδικού άρθρου του νομοσχεδίου, η Ν.Δ. επέλεξε την οδό της ονομαστικής ψηφοφορίας για να καταγραφεί και τυπικά. Ωστόσο ο πρώην υπουργός προτίμησε την απουσία, σε αντίθεση με τον πρώην υφυπουργό Παιδείας Γ. Ανθόπουλο, ο οποίος ήταν παρών και ψήφισε θετικά, ενώ ανασκεύασε εν μέρει και τις προχθεσινές του διαφωνίες.

Οι κ. Αρσένης και Ανθόπουλος είχαν διαφωνήσει με τις τροποποιήσεις που επιφέρει στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ για τους εκπαιδευτικούς η σημερινή πολιτική ηγεσία του υπουργείου Παιδείας".

Είναι αξιοσημείωτο επίσης ότι ο Ανθόπουλος χαμερπώς υποχώρησε ενώ ο Γ. Αρσένης έμεινε σταθερός στις θέσεις του μη θέλοντας να γελοιοποιηθεί μετά τη φοβερή κόντρα που είχε με το σοσιαλφασιστικό μπλοκ τη προηγούμενη σχολική χρονιά για να περάσει τη μεταρρύθμισή του.

Η εφημερίδα "Καθημερινή" της 23ης Ιούνη γράφει: **"Ο Γ. Αρσένης "θεσμοθέτησε" τη διαφωνία με τον Π. Ευθυμίου. Ο τώως υπουργός εκτιμά ότι η σημερινή ηγεσία μεταβάλλει απολύτως τη φιλοσοφία της "εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης", για την οποία δόθηκε σκληρή μάχη, ενώ ο νυν υπουργός θεωρεί πως απλώς εισακούει όλες τις εισηγήσεις των αρμόδιων φορέων** (σε η υπογράμμιση δική μας) και βελτιώνει τα τρωτά σημεία του συστήματος.

Πάντως, φαίνεται πως ο Γ. Αρσένης "έμεινε μόνος του", καθώς ο μέχρι πρότινος υφιστάμενος και συνεργάτης του Ι. Ανθόπουλος, χθες, ανασκεύασε εν μέρει τις προχθεσινές δηλώσεις του και υπερψήφισε τη διάταξη.

Στον κ. Αρσένη επιτέθηκε η αξιωματική αντιπολίτευση, η οποία τον χαρακτήρισε "εκτός τόπου και χρόνου".

Ο Αρσένης ούτε λίγο ούτε πολύ κατηγορεί τον Ευθυμίου ότι πετάει την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση στα σκουπίδια. Έτσι για πρώτη φορά παίρνει σάρκα και οστά το χτύπημα του Αρσένη μέσα από το ίδιο το ΠΑΣΟΚ και συγκεκριμένα πάνω στα μέτρα της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης.

Ο Ευθυμίου από την άλλη υποχωρώντας απέναντι στους "φορείς" παίρνει το μέρος της ΟΛΜΕ, του φοβερού πολεμίου της μεταρρύθμισης Αρσένη.

Η ΝΔ τηρεί υποκριτική στάση: απ' τη μια καταψηφίζει το νομοσχέδιο, αλλά τη βασική της επίθεση δεν την κάνει στο νυν υπουργό, όπως λογικά θα έπρεπε, αλλά στον τώως δηλαδή στο Γ. Αρσένη. Αυτό έκανε ο Α. Σηλιωτό-

πουλος στη Βουλή.

Έτσι πραγματικά ο Αρσένης έμεινε μόνος του να δίνει την κόντρα στη Βουλή για την εκπαιδευτικά μεταρρύθμιση άλλη μια φορά, αλλά τώρα ενάντια στο ίδιο του το κόμμα, και τον διάδοχό του στη θέση του υπουργείου Παιδείας, Π. Ευθυμίου, το εκκολλαπτόμενο αυτό σοσιαλφασιστικό τσιράκι.

Η επίθεση Κόκκαλη στον Τεγόπουλο

Ήρθε ξανά στο προσκήνιο η σύγκρουση Κόκκαλη-Τεγόπουλου μετά τη συζήτηση στο δικαστήριο της αγωγής που έκανε ο Κόκκαλης το καλοκαίρι του 1998 εναντίον του Τεγόπουλου, 5 δις για ηθική βλάβη που, όπως ισχυρίζεται, προκλήθηκε από δημοσιεύματα της *Ελευθεροτυπίας* εναντίον του.

Προκαλεί βέβαια έκπληξη το γεγονός ότι σε αντίθεση με την πρόσφατη δίκη του Γιαννόπουλου εναντίον του Ριζοσπάστη, όπου συγκροτήθηκε ένα πελώριο ρεύμα υποστήριξης στη βάση της διαφύλαξης της ελευθερίας του Τύπου, στην περίπτωση Τεγόπουλου μόνο ο ίδιος κάνει φασαρία. Παρά το γεγονός επίσης ότι δικηγόρος του Τεγόπουλου στην υπόθεση είναι ο πρόεδρος του ΣΥΝ, Κωνσταντόπουλος, ο ΣΥΝ δεν έχει κάνει καμία εκστρατεία για τη συγκρότηση μετώπου για την υπεράσπιση της ελευθεροτυπίας, όπως έγινε με την περίπτωση του Ριζοσπάστη.

Σε γενικές γραμμές έχουμε να παρατηρήσουμε ότι η σύγκρουση Τεγόπουλου-Κόκκαλη στο οικονομικό πεδίο έχει σχέση με τη σύγκρουσή τους στην υπόθεση της ψηφιακής τηλεόρασης. Είχαμε γράψει σε άρθρο της *Νέας Ανατολής* για τον Κόκκαλη τον Σεπτέμβρη του 1999 ότι η κυβέρνηση Σημίτη ακολούθησε μία πολιτική καθυστέρησης στην παροχή άδειας στη Multichoice, μία κοινοπραξία ολλανδικών συμφερόντων και της εταιρείας ΤΗΛΕΤΥΠΟΣ, ιδιοκτήτριας του ΜΕΓΑ, όπου συμμετέχουν οι Τεγόπουλος, Βαρδινογιάννης, Λαμπράκης, Μπόμπολας. Εκτός από την καθυστέρηση στην επεξεργασία του νομικού πλαισίου, υπήρξε εμπλοκή σε ατέρμονες διαπραγματεύσεις με τον ΟΤΕ για τη συμμετοχή του στην ψηφιακή πλατφόρμα της Multichoice, οι οποίες είχαν σαν αποτέλεσμα, στα πρόθυρα της τελικής συμφωνίας, να υπαναχωρήσει ο ΟΤΕ, χωρίς καμία δικαιολογία, αλλά δηλώνοντας ότι η συγκεκριμένη ψηφιακή πλατφόρμα δεν είναι της αρεσκείας του. Είχαμε γράψει τότε ότι όλος αυτός ο χρόνος χρειαζόταν να αναλωθεί για να προετοιμαστεί ο Κόκκαλης να μπει στην υπόθεση της ψηφιακής σε συνεργασία με τον ΟΤΕ. Σε άρθρο του *Ελεύθερου Τύπου*, στις 3/12/1998 για την αποπομπή του Χρυσολούρη από τη διοίκηση του ΟΤΕ, ο οποίος ήταν φανατικός υπέρμαχος του Κόκκαλη, αναφέρεται: **"Ως διοικητής του ΟΤΕ ο Χρυσολούρης βρέθηκε στο μάτι του κυκλώνα για το θέμα της ψηφιακής τηλεόρασης. Προωθούσε κοινοπραξία του ΟΤΕ με τους επιχειρηματίες κ.κ. Μ. Κυριακού και Σ. Κόκκαλη απέναντι στην κοινοπραξία Nethold (δηλ. τη Multichoice), όπου συσπειρώνονται τα συμφέροντα των εκδοτών του φιλοκυβερνητικού Τύπου και του τηλεοπτικού σταθμού ΜΕΓΑ. Η διάλυση της κοινοπραξίας που προωθούσε ο κ. Χρυσολούρης έφερε στην επιφάνεια ότι επρόκειτο για κίνηση σκοπιμότητας καθυστέρησης της "Nethold", προκειμένου να εξυπηρετηθεί η τεχνολογική προετοιμασία της Ιντρακόμ στην ψηφιακή τηλεόραση".**

Το σημαντικό στην ψηφιακή τηλεόραση είναι ποιος θα βγει πρώτος και θα επικρατήσει στην αγορά. Όταν ήταν έτοιμη η πλατφόρμα Multichoice δεν ήταν έτοιμος ούτε ο Κόκκαλης, ούτε κανένας άλλος. Από τότε έως τα τέλη του 1999 που βγήκε το ψηφιακό πακέτο της Multichoice στον αέρα είχε σχεδόν ετοιμαστεί και ο τηλεοπτικός σταθμός Alpha απ' όπου έφυγε ο Αλαφούζος, και ο Μπατατούδης του ΠΑΟΚ, με αποτέλεσμα να εμφανίζονται τώρα σαν ισοδύναμοι ανταγωνιστές. Εν τω μεταξύ οι αντιθέσεις μεταξύ των εκδοτών της ΤΗΛΕΤΥΠΟΣ οξύνθηκαν, και πρέπει να έπαιξε σημαντικό ρόλο σ' αυτό ο Μπόμπολας, με το βεβαρημένο παρελθόν των σχέσεων με τις μυστικές υπηρεσίες ανατολικών χωρών. Σ' αυτό το σημείο έπαιξε καίριο ρόλο η αγωγή του Κόκκαλη που έγινε ακριβώς τη στιγμή που κυρώθηκε στη Βουλή το νομοθετικό πλαίσιο για την ψηφιακή. Από εκεί και πέρα είναι εύκολο ο Κόκκαλης να συνεργαστεί με έναν από τους άλλους δύο που βγήκαν στον ανταγωνισμό, και αναλόγως θα κινηθεί και ο ΟΤΕ.

Όλο αυτό το παιχνίδι φαίνεται ότι έχει στηθεί με την ψηφιακή για τη διάλυση του μετώπου των εκδοτών του ΜΕΓΑ και την άλωση του από τον Κόκκαλη. Σε αυτή την υπόθεση η παρέμβαση του Κωνσταντόπουλου έχει να κάνει απλά μ' έναν εισοδισμό στο αντι-Κόκκαλη μέτωπο, με σκοπό να το χειραγωγήσει στην κατεύθυνση της γενικής σούπας των διαπλεκόμενων συμφερόντων, και της πλατφόρμας που έριξε η 17N ότι ο Κόκκαλης είναι "αμερικάνος". Ο Κωνσταντόπουλος θα λειτουργήσει επίσης σαν ανάχωμα σε οποιαδήποτε συμμαχία του Τεγόπουλου με τμήματα του ευρωπαϊκόφιλου κεφαλαίου που έχουν πραγματική σύγκρουση με τον Κόκκαλη.

Η σύλληψη του Γκουσίνσκι ή η αρχή του τέλους των δυτικόφιλων της ολιγαρχίας στη Ρωσία

Η σύλληψη του ρώσου μεγαλοεπιχειρηματία Γκουζίνσκι και η φυλάκιση του για τρεις μέρες στη διαβόητη φυλακή Μπιρούτκα δεν ήταν κεραυνός σε ουρανό χωρίς σύννεφα. Είχαν προηγηθεί οι δηλώσεις του Πούτιν για την εφαρμογή της “δικτατορίας του νόμου” και την ανασυγκρότηση “ενός ισχυρού κράτους” μόλις κέρδιζε τις προεδρικές εκλογές το Μάρτη. Πολύ πιο πριν όταν χρίστηκε πρωθυπουργός απ’ το Γέλτσιν μια σειρά μέτρων λογοκρισίας επιβλήθηκαν στη Ρωσία εξαιτίας της εισβολής στην Τσετσενία.

Το πρώτο περιστατικό ήρθε το Γενάρη με την αιχμαλωσία και τη φυλάκιση του δημοσιογράφου του Ράδιο Λίμπερτι Αντρέι Μπαμπίτσκι από το ρώσικο στρατό επειδή έλεγε την αλήθεια για τα εγκλήματα πολέμου στην Τσετσενία και στην πρώτη αλλά και στην τωρινή ρώσικη εισβολή. Οι Ρώσοι έστησαν μια προβοκάτσια που έλεγε ότι ο Μπαμπίτσκι παραδόθηκε στους Τσετσένους και ανταλλάχθηκε με ρώσους στρατιώτες. Ο σάλος που ξέσπασε όμως διεθνώς ανάγκασε τον Πούτιν να διατάξει την αποφυλάκιση του

Μπαμπίτσκι αλλά τον κράτησε σε περιορισμό στη Μόσχα και μέχρι σήμερα με εισαγγελική δίωξη ουσιαστικά τον φίμωσε. Το Μάη ο υφυπουργός τύπου Ροματσένκο καθόρισε τη θέση του Ράδιο Λίμπερτι σαν αντιρώσικη. Πρότεινε να αφαιρεθούν οι άδειες για τους διευθυντές των ξένων ΜΜΕ αν έπαιρναν στάση εχθρική απέναντι στη ρώσικη κυβέρνηση. Οι δηλώσεις του Ροματσένκο έγιναν λίγες μόλις μέρες μετά την επιδρομή μασκοφορεμένων κομμάτων της Αστυνομίας στη Μόσχα στα γραφεία του δημοσιογραφικού ομίλου MEDIA MOST που ανήκει στο Βλαντιμίρ Γκουζίνσκι.

Ακολούθησε η σύλληψη του με την κατηγορία της υπεξαίρεσης 10 εκατομμυρίων δολαρίων. Ο Γκουζίνσκι ανήκει στη νέα ολιγαρχία. Είναι από εκείνους που αναρριχήθηκαν γρήγορα με βρώμικα μέσα και έγιναν η βιτρίνα της δήθεν ρώσικης “οικονομίας της αγοράς”. Με κάλυψη αυτούς όλοι οι καγκεμπίτες έγιναν ιδιοκτήτες όλου του πλούτου της πρώην Σοβιετικής Ένωσης που φρόντισε να συγκεντρώσει η Ρωσία, ενώ στο παιχνίδι μπήκαν και μερικοί δυτικόφιλοι αστοί σαν τον Γκουζίνσκι για μόστρα στη Δύση. Ωστόσο ο Γκου-

ζίνσκι ελέγχει την ναυαρχίδα του ομίλου του, το τηλεοπτικό κανάλι NTV, που μέσα στο σκοτάδι των ρώσικων ΜΜΕ ασκεί κάποια κριτική για τον πόλεμο στην Τσετσενία. Ο Πούτιν μετά τη νίκη στις εκλογές έκανε δηλώσεις ενάντια στον αντισημιτισμό που είναι ισχυρός στο ρώσικο λαό προφανώς για να απομονώσει τους Τσετσένους και να εξασφαλίσει την υποστήριξη του Γκουζίνσκι και των ρώσων εβραίων. Ελέγχει επίσης τον ραδιοφωνικό σταθμό “Ηχώ της Μόσχας”, την έγκυρη εφημερίδα “Σιγκότνια, το περιοδικό “Ιτόγκι” και τη δεκαπενθήμερη “Νόβαγια Γκαζέτα”. Αυτά τα μέσα έχουν την κακιά συνήθεια να ασκούν κριτική στον Πούτιν και να αποκαλύπτουν τη διαφθορά στο Κρεμλίνο. Οι καγκεμπίτες φρόντισαν να συλλάβουν τον Γκουζίνσκι, ενώ ο Πούτιν βρισκόταν σε ταξίδι στη Γερμανία και την Ισπανία ώστε να μπορεί να κάνει τον ανήξερο. Ο διεθνής θόρυβος που ξέσπασε από τη σύλληψη ανάγκασε τον Πούτιν να ελευθερώσει τον Γκουζίνσκι μια που ο τελευταίος είναι και πρόεδρος του Εβραϊκού Συνεδρίου της Ρωσίας και αντιπρόεδρος του Παγκόσμιου Εβραϊκού Συμβουλίου. Για να καλυφτούν οι Ρώσοι έβα-

λαν τον Ζιουγκάνοφ, τον Πριμακόφ, τον Λουζκόφ να καταγγείλουν τον “κοινό αντίπαλο” για τη σύλληψη του Γκουζίνσκι. Είναι για γέλια όταν ο αρχηγός των φαιόκόκκινων Ζιουγκάνοφ, που καταγγέλλουν την τηλεόραση σαν όργανο των Εβραίων (την αποκαλούν “Τελ-Αβιβόραση) και προπαγανδίζουν διαρκώς τον αντισημιτισμό να υποστηρίζει τον εβραίο Γκουζίνσκι. Δεκαεφτά μεγαλοεπιχειρηματίες, ανάμεσα τους ο Τσουμπάις πρόεδρος του μονοπώλιου της ηλεκτρικής ενέργειας και αυτός που έκοψε το ρεύμα στην Τσετσενία και ο Ρεμ Βιαχίρεφ, πρόεδρος της μεγαλύτερης εταιρίας φυσικού αερίου στον κόσμο, της Γκάζπρομ. Αυτοί έστειλαν μια επιστολή στον Πούτιν και τη Δύση που διαμαρτύρονταν για τη σύλληψη και δηλώνουν πως έχουν αμφιβολίες για το ότι η Ρωσία είναι δημοκρατική χώρα και πως είναι δυνατόν να έρθει και η δική τους η σειρά.

Το κόλπο πέτυχε και ενώ στην αρχή ο αντιπρόεδρος του Γκουζίνσκι, Μαλασένκο που φώναζε ενάντια στον Πούτιν τώρα δηλώνει ότι για τη σύλληψη του αφεντικού του φταίει “το Κρεμλίνο”, δηλ. ο Μπερεζόφσκι. Ο Μπερεζόφσκι,

εβραίος κι αυτός θα χρησιμοποιηθεί ίσως κάποτε για να φαγωθεί ο Γκουζίνσκι και το ανάποδο. Έτσι ο Πούτιν θα εμφανίσει την εκκαθάριση τους σαν πάλι μέσα στα πλαίσια της διεφθαρμένης ολιγαρχίας. Ωστόσο εκείνο που αποκαλύπτει τους σκοπούς του είναι η εισαγγελική δίωξη ενάντια στην Νόρισκ Νίκελ (μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες μετάλλων στον κόσμο) και στον Βλαντιμίρ Ποτάνιν που απέκτησε ένα μερίδιο 620 εκατομ. δολαρίων σ’ αυτήν τον Αύγουστο του 1998 με την οικονομική κρίση. Η δίωξη αυτή είναι προοίμιο της εκστρατείας ενάντια στους τάχα δυτικόφιλους “ολιγάρχες” και στα “σκάνδαλα της ιδιωτικοποίησης” στη Ρωσία. Αν και η δίωξη μπορεί να αποτελέσει απειλή για τις επενδύσεις δυτικών στη Ρωσία αυτά τα ζώα λίγα θα μπορέσουν να καταλάβουν. Όπως δηλώνει η Γιούλια Λατίνινα, οικονομική συντάκτης της εφημερίδας Σεγκότνια, ήταν καταινοητή η οργή για τη σύλληψη του Ποτάνιν και του Γκουζίνσκι αλλά βρίσκει “παράξενο το γεγονός ότι κανείς δεν είπε ούτε λέξη για την επανεθνικοποίηση των εμπορικών σημάτων της ρώσικης βότκας” (Russia Journal, 24-30/6).

Με τη βοήθεια Σημίτη-Παπανδρέου ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

Οι μέρες του Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς στην εξουσία είναι πλέον μετρημένες. Οι τελευταίες πληροφορίες λένε πως ο τριτοκοσμικός φασίστας προσπαθεί να σώσει το τουμάρι του κι έχει βγάλει απ’ το μυαλό του τη για μεγάλο διάστημα διατήρησή του στην προεδρική καρέκλα. Ακόμα κι ένας πολιτικά καθυστερημένος μπορεί να δει τώρα καθαρά ότι πίσω από τις μακροχρόνιες πιέσεις για την πτώση του σέρβου προέδρου δε βρίσκεται η δημοκρατική Δύση αλλά η νεοαζιστική Ρωσία μαζί με το πιστό τσιράκι της στη χώρα μας.

Καταρχάς, η αδυναμία του Μιλόσεβιτς φάνηκε με τις σπασμωδικές κινήσεις που έκανε τελευταία όπως η απαγόρευση κομμάτων ή το κλείσιμο ραδιοφωνικών σταθμών που, σε τελική ανάλυση, μόνο εναντίον του στρέφονται. Ένα δημοσίευμα των *New York Times* στις 19-6, ήρθε να επιβεβαιώσει την κρίσιμη κατάσταση του δικτάτορα. Γράφει λοιπόν η εφημερίδα: “Διάφορες προτάσεις έχουν φθάσει τις πρόσφατες εβδομάδες στην Ουάσιγκτον και στην Αθήνα από απεσταλμένους που λένε ότι έρχονται εκ μέρους του κ. Μιλόσεβιτς”. Και το δημοσίευμα συνεχίζει: “Η Ελλάδα είναι μία από τις χώρες που εξετάζουν δραστήρια την πιθανότητα κάποιας συναλλαγής για την απομάκρυνση του κ. Μιλόσεβιτς που μπορεί να σημαίνει εξορία στο εξωτερικό για τον ίδιο και την οικογένειά του ή, λιγότερο πιθανό, δε-

σμεύσεις για την ασφάλειά του μέσα στη Σερβία από οποιαδήποτε διάδοχο κυβέρνηση που θα υποσχεθεί να μην τον εκδώσει”. Και ποια κυβέρνηση θα συγχωρούσε τον μέτοχο στα εγκλήματα αν όχι ο εγκληματίας, δηλ. το ρώσικο κόμμα με επικεφαλής τον Ντράσκοβιτς; Επίσης “τον περασμένο μήνα”, γράφουν οι “*NY Times*”, “ο κ. Μιλόσεβιτς συναντήθηκε με τον πρώην Έλληνα υπουργό Εξωτερικών, Κ. Παπούλια, και ορισμένους σημαντικούς Έλληνες επιχειρηματίες, στους οποίους συμπεριλαμβάνονταν και μερικοί με στενούς δεσμούς με τις Ηνωμένες Πολιτείες” (*Ελευθεροτυπία*, 20-6). Σύμφωνα με την *Ελευθεροτυπία* οι εξελίξεις στη Σερβία συζητιούνται εδώ και μήνες μεταξύ συμβούλων του Γ. Παπανδρέου και του αμερικάνου υφυπουργού Πολιτικών Υποθέσεων του Κλίντον, Τόμας Πίκερινγκ. Η αμερικάνικη εφημερίδα αποκαλύπτει ότι οι προσφορές του Μιλόσεβιτς “τυγχάνουν σχετικής διερεύνησης από την πλευρά της Ουάσιγκτον, ορισμένων ΝΑΤΟϊκών συμμάχων της και της Ρωσίας” (στο ίδιο). Ευθύς αμέσως, ο ρώσος υπουργός εξωτερικών έσπευσε να διαψεύσει τις “φήμες” για να μην εξοργίσει το Μιλόσεβιτς λέγοντας πως: “Δεν υπήρξαν μυστικές συνομιλίες μεταξύ της Ρωσίας και των ΗΠΑ σχετικά με το μέλλον του Γιουγκοσλάβου ηγέτη”. Το ίδιο έκανε και το Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Πάντως η πρόεδρος του Διεθνούς Δικαστηρίου της

Χάγης φαίνεται αποφασισμένη να τον καθίσει στο скаμνί και δεν δέχεται το βρώμικο παιχνίδι Κλίντον-Σημίτη.

Απ’ την πλευρά του ελληνικού ΥΠΕΞ, ο εκπρόσωπος τύπου Π. Μπεγλίτης διέψευσε κάθε πληροφορία που φέρει την Ελλάδα

μπλεγμένη σε διαδικασίες απομάκρυνσης του Μιλόσεβιτς για να αυτοδιαψευστεί στη συνέχεια, υποστηρίζοντας το “δικαίωμα” του να μη δικαστεί για εγκλήματα πολέμου. Ο δε Παπούλιας που έχει αναλάβει το ρόλο του μεσολαβητή ανάμεσα στο Γ. Παπανδρέου και

το Μιλόσεβιτς πρόσθεσε: “Σχεδιάζουν οι ίδιοι διάφορα σενάρια, όμως δεν μπορούν να προχωρήσουν χωρίς τη συναίνεση του Μιλόσεβιτς. Είναι αδύνατον να ανατραπεί ευνοϊκά ο Μιλόσεβιτς. Αυτό πρέπει να το καταλάβουν οι ΗΠΑ και οι Ευρωπαίοι” (“*Ε*”, 23-6).

Η συμμορία Σημίτη-Γ. Παπανδρέου που κυβερνά σήμερα την Ελλάδα, μαζί με τα ρώσικα αφεντικά τους αποδεικνύονται σαν οι μαϊτρ της ίντριγκας στα Βαλκάνια.

ΣΡΕΝΤΕΡ-ΦΙΣΕΡ ΚΛΟΝΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η συμφωνία μεταξύ γερμανικής κυβέρνησης και βιομηχανιών πυρηνικής ενέργειας της χώρας για το κλείσιμο των γερμανικών πυρηνικών εργοστασίων παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος κλονίζει την ενεργειακή αυτάρκεια τόσο της Γερμανίας, όσο και της υπόλοιπης Ευρώπης, θέτοντας την ίδια την ύπαρξη της σε κίνδυνο.

Η συμφωνία (15/6), που υπογράφηκε με την πίεση του αρχηγού των πρασίνων, Γιόσκα Φίσερ και του κνίτη οικολόγου υπουργού περιβάλλοντος Τρίτιν, ορίζει το σταδιακό κλείσιμο των 19 πυρηνικών εργοστασίων της Γερμανίας έως το 2021 καθώς και τη διακοπή της επεξεργασίας και μεταφοράς πυρηνικών αποβλήτων έως το 2005. Μ’ αυτόν τον τρόπο η Γερμανία θα χρειαστεί να καταφύγει σε εισαγωγές για; να καλύψει τις ενεργειακές τις ανάγκες. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Η “ανάπλαση” αλά Φίσερ θα παρασύρει σε ύφεση και τη γαλλική πυρηνική βιομηχανία. Συγκεκριμένα θα πλήξει την Framatome, η οποία συνεργάζεται με τη Siemens για την κατασκευή τεσσάρων πυρηνικών εργοστασίων. Μια άλλη άμεση συνέπεια θα είναι να χάσουν τη δουλειά τους 150.000 εργαζόμενοι. Ο συμβιβασμός που υπογράφηκε, υπαγορεύτηκε από τη συμφωνία της 4 Ιούνη μεταξύ Κλίντον - Πούτιν που όριζε τη συνεργασία για την καταστροφή των αποθεμάτων πλουτωνίου περισσότερο από 68 τόνους μέσα σε 20 χρόνια.

Μέσα στον κυβερνητικό συνασπισμό υπήρξαν μονάχα αντιδράσεις από κάποιους πράσινους, όπως η Άνχε Ράντκε, που βρίσκει τα εναπομείναντα χρόνια λειτουργίας των εργοστασίων πάρα πολλά! Την ίδια κριτική κάνει και η Γκρίνπις. Ο υπουργός περιβάλλοντος Γιούργκεν Τρίτιν χαρακτήρισε το σχέδιο “ένα δύσκολο, αλλά ανεκτό συμβιβασμό” (*Ελευθεροτυπία*, 16/6). Σημειώνουμε πως σε κλείσιμο πυρηνικού εργοστασίου έχει προβεί πρόσφατα και η Σουηδία. Όλες αυτές οι πρακτικές ενεργειακού ακρωτηριασμού της Ευρώπης οδηγούν σε εξάρτηση από τους ρώσικους αγωγούς φυσικού αερίου και τα αποθέματα πετρελαίου του υπό ρώσικο έλεγχο Καυκάσου ή του Ιράκ με αποτέλεσμα να είναι ιδιαίτερα ευάλωτη στους πολιτικούς τραμπουκισμούς του Κρεμλίνου. Η ολέθρια αυτή πολιτική καθιστά ιδιαίτερα ύποπτη την ηγεσία των Πρασίνων στη Γερμανία, και ειδικά του Γιόσκα Φίσερ, για τις παραχωρήσεις και τις προνομιακές σχέσεις με τον ΚGBίτη Πούτιν.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΝΟΤΙΑΣ ΚΟΡΕΑΣ

Στις 14 Ιούνη υπογράφηκε συμφωνία μεταξύ των ηγετών Βόρειας και Νότιας Κορέας, που αφορά την "αποκλιμάκωση της έντασης", την "οικονομική συνεργασία μεταξύ των δύο κρατών", και γενικότερα το ενδεχόμενο επανένωσης. Αυτή η συμφωνία σηματοδοτεί για πολλούς δυτικούς αναλυτές το τέλος των δεινών του βορειοκορεάτικου λαού, καθώς και τον τερματισμό του ψυχρού πολέμου στην περιοχή. Με αυτό τον τρόπο οι δυτικοί οδηγήθηκαν να επικροτούν την προσέγγιση πλέκοντας το εγκώμιο σ' έναν από τους πιο αιμοσταγείς δικτάτορες στον κόσμο. Αντίθετα από τις προσδοκίες τους όμως, η συμφωνία αυτή ανατρέπει τις πολιτικο-στρατιωτικές ισορροπίες στην περιοχή προς όφελος του ρωσοκινεζικού άξονα παραδίνοντας τη Ν. Κορέα κατευθείαν στο στόμα του λύκου.

Την ευθύνη για το διαμελισμό της Κορέας (1948) φέρει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός που δεσβαστήκε τη θέληση του κορεάτικου λαού να οικοδομήσει ένα ανεξάρτητο, ενιαίο και σοσιαλιστικό κράτος. Μετέτρεψε λοιπόν, το νότιο τμήμα της σε προτεκτοράτο, σ' ένα ιμπεριαλιστικό προγεφύρωμα ενάντια στη δημοκρατική, διεθνιστική Λαϊκή Κίνα του Μάο. Σήμερα όμως οι όροι έχουν αντιστραφεί. Η Κίνα έχει γίνει πλέον ο κύριος υποκινητής της έντασης στην Άπω Ανατολή. Η Νότια Κορέα είναι μια δημοκρατική και ειρηνόφιλη, ενώ σε σχέση με τη Βόρεια Κορέα, κοινωνικά και οικονομικά, βρίσκεται αιώνες μπροστά. Στο Βορρά κυριαρχεί ο άκρατος σοσιαλφασισμός. Όλος ο πλούτος βρίσκεται στα χέρια μιας ολιγάριθμης διεφθαρμένης συμμορίας.

Η υποτελής στο Πεκίνο και στη Μόσχα βορειοκορεάτικη κυβέρνηση έχει πλήρως στρατιωτικοποιήσει την οικονομία, αναπτύσσοντας πυρηνικό οπλοστάσιο, ενώ την ίδια στιγμή ο λαός βρίσκεται σε κατάσταση πλήρους εξαθλίωσης και τρέφεται με ρίζες και βολβούς. Τα θύματα του λιμού υπολογίζονται σε τρία εκατομμύρια, ενώ την ίδια στιγμή εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες υπολογίζεται ότι ζουν κλεισμένοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, η επανένωση χωρίς να έχει εκπληρωθεί ο όρος της πτώσης της σοσιαλφασιστικής συμμορίας, όχι μόνο δε θα βελτιώσει την κατάσταση του λαού, αλλά θα αποτελέσει σοβαρό κίνδυνο για την παγκόσμια ειρήνη.

Πως όμως ετοιμάστηκε αυτή η συμφωνία; Δύο μόλις εβδομάδες

πριν τη συνάντηση των δύο ηγετών, ο βορειοκορεάτης πρόεδρος Κιμ Γιονγκ Ιλ επισκέφθηκε το Πεκίνο με ελάχιστη δημοσιότητα. "Ήταν προφανές ότι ο βόρειος Κιμ ζήτησε και έλαβε τη θετική άποψη του Πεκίνου για την επικείμενη συνάντηση. Έτσι εξηγείται η ανακοίνωση εκπροσώπου της κινεζικής κυβέρνησης την Πέμπτη ότι "η Κίνα χαιρετίζει εγκάρδια την επιτυχία της συνάντησης κορυφής, και επιθυμεί να εκφράσει τα συγχαρητήριά της. Ελπίζουμε ότι οι δύο πλευρές θα εντείνουν τη συνεργασία τους σε όλους τους τομείς" (Βήμα, 18/6). Στη συνέχεια ο Κιμ κάλεσε το νοτιοκορεάτη ομόλογό του Κιμ Ντάε Γιονγκ στην Πιονγκ Γιανγκ. Εκεί υπογράφηκε συμφωνία με θέμα τη συνεργασία σε οικονομικά και κοινωνικά ζητήματα, και την αποκατάσταση επικοινωνίας ανάμεσα στις οικογένειες που χωρίστηκαν κατά τον απελευθερωτικό πόλεμο. Οι δύο πρόεδροι εγκατέστησαν κόκκινο τηλέφωνο απευθείας επικοινωνίας και συμφώνησαν να συζητήσουν μελλοντικά το ενδεχόμενο επανένωσης.

Για το παρασκήνιο της συμφωνίας είναι αποκαλυπτική μία ανάλυση της Μοντ, (18-19/6): "Ο εκλεγμένος πρόεδρος του Νότου, Κιμ Ντάε Γιονγκ, δεν μετέβη στην Πιονγκ Γιανγκ με την ιδέα να λυτρώσει το γρηγορότερο δυνατό τα 20 εκατομ. βορειοκορεάτες από το άδικο καθεστώς που τους έχει επιβληθεί εδώ και

πενήντα χρόνια. Αντίθετα. Πήγε με το σκοπό να κάνει τα πάντα για να εμποδιστεί αυτό το καθεστώς να διακινδυνέψει και να βάλει τη Σεούλ στη θέση της διαχείρισης μιας παρόμοιας κατάσταση. Ο κ. Κιμ συνομίλησε στην Πιονγκ Γιανγκ με σκοπό να αναζητήσει με τον "αγαπητό ηγέτη" Κιν Γιονγκ Ιλ τα μέσα για να χρηματοδοτήσει την επίβωση του τελευταίου".

Μία από τις άμεσες συνέπειες αυτής της συμφωνίας θα είναι η μαζική είσοδος των νοτιοκορεάτικων επιχειρήσεων στο βορειοκορεάτικο παρθένο έδαφος με την πάμφθην εργασία και η δημιουργία οικονομικών εξαρτήσεων του νοτιοκορεάτικου κεφαλαίου με αποτέλεσμα την πολιτική αποδυνάμωση της Ν. Κορέας και την απομάκρυνσή της από τη Δύση, που αποτελεί έναν από τους βασικούς στόχους του Πεκίνου. Σ' αυτή την κατεύθυνση βρίσκεται και η τοποθέτηση του κινέζου εκπροσώπου για την παραμονή των 37.000 αμερικανών στρατιωτών στη Ν. Κορέα: "Αποτελεί θέμα που άφησε η ιστορία. Κατά την άποψή μας θα πρέπει να επιλυθεί με συνεννοήσεις μεταξύ των ενδιαφερομένων πλευρών" (Βήμα, 18/6). Εξω από το παιχνίδι δεν θα μπορούσε να μείνει η Μόσχα η οποία έχει εκδηλώσει την επιθυμία της να πάρει μέρος στις συνομιλίες των μεγάλων δυνάμεων σχετικά με τη διατήρηση του καθεστώτος που υφίσταται από το 1953 ανάμεσα

στις δύο χώρες. Ο Πούτιν έχει ήδη ανακοινώσει ότι θα επισκεφθεί τη Νότια Κορέα.

Από την άλλη μία προσέγγιση Βόρειας και Νότιας Κορέας αδυνατίζει τον πόλο των δυτικών ενάντια στον άξονα Κίνας-Βόρειας Κορέας και αφαιρεί επιχειρήματα από τους υποστηρικτές του κοινού αντιπαραγωγικού συστήματος ενάντια σε πυρηνικούς μικρού βεληνεκούς (θεάτρου επιχειρήσεων) των ΗΠΑ (στο οποίο συμμετέχουν και οι Γαπωνέζοι).

Ο Λευκός Οίκος, υπό την ηγεσία του ρωσόφιλου Κλίντον, χαρακτήρισε το αποτέλεσμα της συνάντησης ενθαρρυντικό. Ο κορεάτικος λαός, ιδιαίτερα οι νέοι, από τη μια θα ήθελαν την προσέγγιση, από την άλλη όμως φοβούνται ότι αυτό θα κοστίζει στον τρόπο ζωής τους, κυρίως εξαιτίας του μεγάλου κοινωνικοοικονομικού χάσματος ανάμεσα στα δύο κράτη. Στη Ν. Κορέα τα αντι-αμερικάνικα αισθήματα μέσα στους δημοκρατικούς κύκλους είναι ιδιαίτερα έντονα, κι αυτό οφείλεται στην πολύχρονη καταπίεση που έχει υποστεί ο λαός της Ν. Κορέας: διαμελισμός, δικτατορίες, μαζικές δολοφονίες κ.λπ. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ριζοσπάστες φοιτητές έχουν αποδεχθεί τη ψευτομαρξιστική φεουδαρχική περί της Συμπαντικής σκέψης (Τζουτζέ) και το κίνημά τους είναι διαβρωμένο από τον σοσιαλφασισμό Β. Κορέας-Ρωσίας-Κίνας. θεωρία του Κιμ Ιλ Σούνγκ.

Οι δυτικοί υφesiaκοί "καρφώνουν" τους Τσετσένους στο Κρεμλίνο

Πράκτορες δυτικών μυστικών υπηρεσιών παρείχαν πληροφορίες στους Ρώσους για τις πηγές χρηματοδότησης και τις διεθνείς διασυνδέσεις των Τσετσένων, αναφέρει η οικονομική εφημερίδα *Ημερησία* (24-25 Ιούνη). Όπως γράφει, "σύμφωνα με τα γερμανικά μέσα ενημέρωσης οι Γάλλοι, οι Αμερικανοί και οι Βρετανοί έδωσαν λεπτομερή στοιχεία, σε αντίθεση με τη Γερμανική BND, που περιορίστηκε να δώσει κάποιες πληροφορίες για τη χρηματοδότηση των Τσετσένων από διεθνείς Ισλαμικές οργανώσεις".

Αυτή η τρομακτική αποκάλυψη γίνεται πιθανόν για να ελαφρύνει τη θέση της Γερμανίας μιας που το υπουργείο Εξωτερικών της Τσετσενίας με ανακοίνωση Τύπου στις 17 Απρίλη είχε διαμαρτυρηθεί επίσημα στη γερμανική κυβέρνηση "για την ανάμιξη των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών σε εχθρικές πράξεις ενάντια στην Τσετσενία". Στην ίδια ανακοίνωση που υπογράφει ο Ιλίας Αχμάντοφ αναφέρεται επίσης και στην "ανάμιξη μιας σειράς από μυστικές υπηρεσίες σε εχθρικές δραστηριότητες" ενάντια στους Τσετσένους. Αυτή η κτηνωδία της παχύδερμης Ευρώπης ταιριάζει θαυμάσια στις θερμές αγκαλιές με τον Πούτιν.

Δεν είναι τυχαίο που οι πιο αποφασιστικοί υποστηρικτές των προβοκατορικών βομβαρδισμών της Σερβίας (Μπλερ και Φίσερ) είναι εκείνοι που χαιρετίζουν το σφαγέα Πούτιν σαν "τον κατάλληλο άνθρωπο για να κάνεις μπίζνες". Ο πιο ελεεινός απ' αυτούς, ο γερμανός υπουργός εξωτερικών Γιόσκα Φίσερ ενώ εμφανίζεται σαν ένας από τους αυστηρούς επικριτές της ρώσικης εισβολής "ταυτόχρονα είναι όμως εκείνος που συνιστά συνεχώς "στρατηγική υπομονή" με τη "δύσκολη αυτή χώρα. Το σύνθημα του είναι: "Η ασφάλεια δεν μπορεί να εξασφαλισθεί ενάντια, αλλά μόνο με τη Ρωσία". Τα θετικά αποτελέσματα αυτής της τακτικής φάνηκαν στο Κοσσυφοπέδιο όταν ο κ. Φίσερ, σύμφωνα με τα λόγια του, κατάφερε να βάλει και τη Ρωσία "στη βάρκα του ΝΑΤΟ". "Το δράμα ίσως να μην είχε τελειώσει ακόμα χωρίς τους Ρώσους" προσθέτει" (Βήμα, 11/6).

Αυτός ο ρωσόφιλος επιπλέει περίφημα σε μια Γερμανία που στοιχίζεται με τη Ρωσία στην απόρριψη του αμερικάνικου σχεδίου για την εγκατάσταση της αντιπαραγωγικής ομπρέλας στις ΗΠΑ εναντίον των "κρατών-αλητών". Σε μια Γερμανία που μειώνει το στρατό της κατά 100.000 ά-

ντρες ενώ πάντα ήταν εκείνη που μέχρι τώρα ετοιμαζόταν για μια ενδεχόμενη ρώσικη επίθεση. Ούτε είναι συμπτωματικό το γεγονός ότι στην ηγεσία του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος αναρχήθηκε η ανατολικογερμανίδα Μέρκελ μετά την εκπαράθρωση του Κολ.

Απ' την άλλη οι ΗΠΑ με το ρωσόφιλο Κλίντον και την τρισάθλια Ολιμπράιτ είναι εκείνες που πρώτες επιβράβευαν τον Πούτιν για τη γενοκτονία των Τσετσένων. Μάλιστα πρόσφατα σε επίσκεψη του τσετσένου υπουργού εξωτερικών, Ιλίας Αχμάντοφ, στις ΗΠΑ όταν αυτός ζήτησε συνάντηση με το αμερικάνικο υπουργείο εξωτερικών, η Ολιμπράιτ τον παρέπεμψε σε χαμηλού επιπέδου στελέχη και συζήτηση έξω από το κτίριο του υπουργείου. Ο Αχμάντοφ τότε αρνήθηκε λέγοντας ότι έχει μπουχτίσει από μη παραγωγικές συζητήσεις. Προηγούμενα είχε συναντηθεί με γερουσιαστές, δυο συμβούλους του υποψήφιου για την προεδρία των ΗΠΑ Μπους, τον Ζ. Μπερσίνοκι κ.α. Η υποστήριξη που πήρε απ' αυτούς ωστόσο δεν μπορούν να εφραστούν πρακτικά σε μια άμεση συμπαράσταση για την Τσετσενία που συνεχίζει μόνη της ενάντια σ' όλους να παλεύει ενάντια στο ρώσικο ιμπεριαλισμό.

